

25X1

ALGEMEEN POLITIEBLAD

VAN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

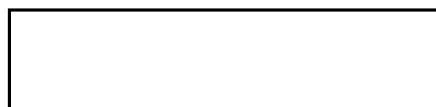
*Orgaan
voor de Nederlandse
Politie*

99^e JAARGANG

14

15 JULI 1950

25X1

Het ALGEMEEN POLITIEBLAD verschijnt om de 14 dagen, wordt uitgegeven door het Ministerie van Justitie en gedrukt door of in opdracht van de Staatsdrukkerij.

De INHOUD bestaat — naast het officiële deel — uit artikelen, welke zijn onderworpen aan de goedkeuring van

De ADVIES-COMMISSIE bestaande uit: A. van Zoelen, voorzitter; J. H. G. van den Berg, C. Leenders, A. Leewis, F. W. van Mourik Broekman, D. Rook, J. Vermeijden en E. Heger, secretaris.

De eindredactie van de vaktechnische artikelen berust bij de Inspecteur van het Politieonderwijs, A. van Zoelen of zijn plaatsvervanger, Mr. N. Groeneweg.

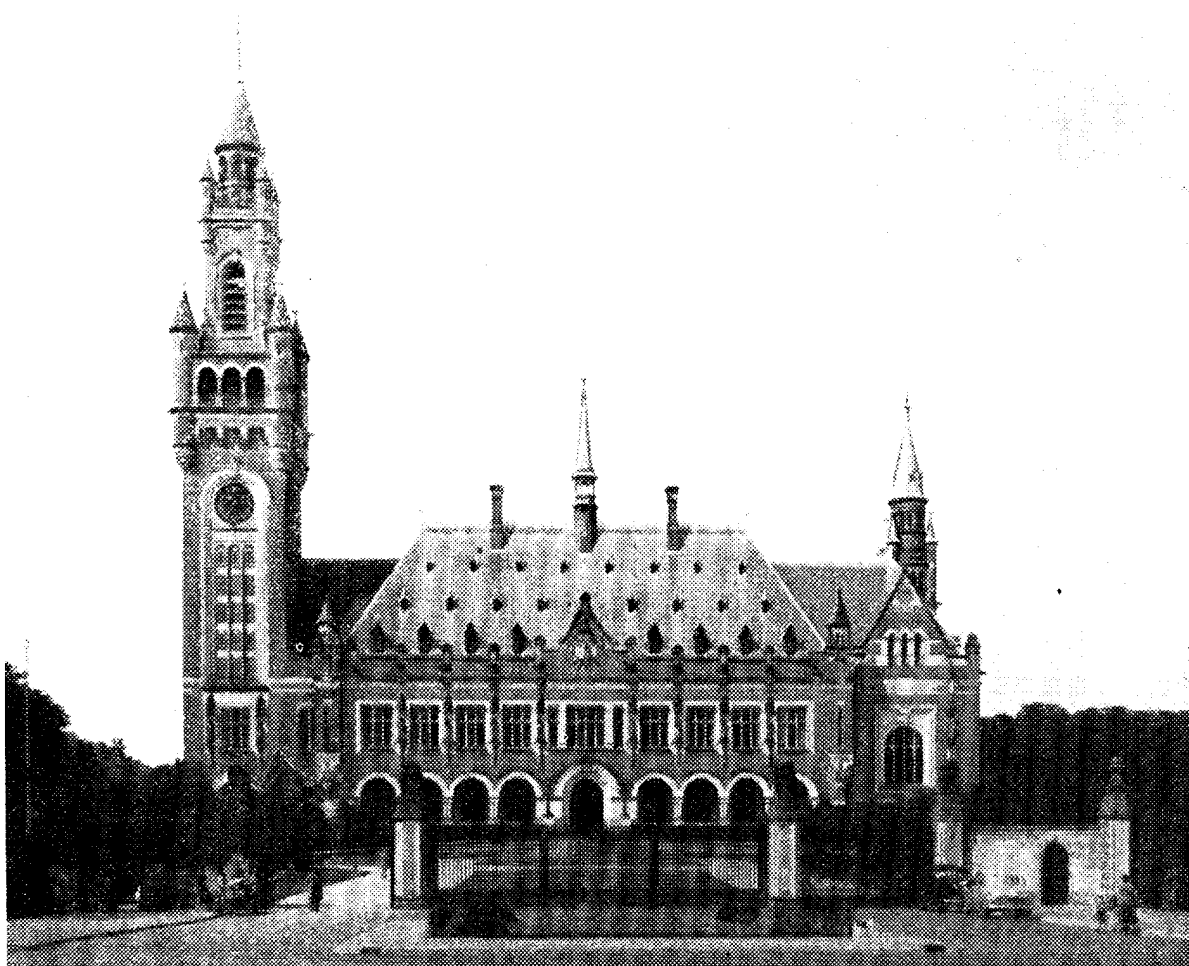
Het HONORARIUM voor geplaatste bijdragen wordt toegerekend door

De STICHTING „POLITIE-UITGEVERIJ”, waarvan het bestuur bestaat uit: A. Leewis, voorzitter; Mr. J. P. G. Goossen, C. Leenders, B. W. van Mourik Broekman, D. Rook, J. Vermeijden en E. Heger (secre.penn.).

VERSPREIDING:

Het blad wordt gratis ter beschikking gesteld van de ambtenaren, die in vaste of tijdelijke dienst werkzaam zijn bij of ten behoeve van de Gemeente- of Rijkspolitie.

In bijzondere gevallen kunnen tegen betaling van f 10,— per jaar abonnementen worden toegewezen.

Vredespaleis — Conferentiegebouw

INHOUD

Verslag van de 3e Intern. Conferentie ter bestrijding van Valsmanterij en van de 19e Vergadering der I.C.P.C.	267	Het woord gewogen	279
Bespreking van het Examenwerk	274	Kalender	280
Uit de Practijk	278	Vaktechnische Vragen	280
		Boeken	282
		Officiële Mededelingen	284

ALGEMEEN

POLITIEBLAD

Alle voor dit blad bestemde stukken te adresseren aan het „Algemeen Politieblad”, Raamweg 47 te 's-Gravenhage
Auteursrecht op de in dit tijdschrift opgenomen artikelen voorbehouden

*Verslag van de Derde
Int. Conferentie ter bestrijding
van het vervalsen van munt- en
bankpapier — 15-18 Juni 1950*

*Verslag van de 19de
vergadering van de Inter-
nationale Criminele Politie-
Commissie — 19-22 Juni 1950*

Op 15 Juni 1950 vond in de grote zittingszaal van het Internationale Hof van Justitie, welk Hof in het Vredespaleis te 's-Gravenhage zetelt, de derde Internationale Conferentie ter bestrijding van het vervalsen van waardepapieren plaats.

37 Landen hadden, gevolg gevende aan de uitnodiging van de Nederlandse Regering, de hoogste functionarissen van de Nationale Bank en van de Politie naar deze conferentie afgevaardigd.

De volgende landen waren vertegenwoordigd: Nederlandse Antillen, Australië, Oostenrijk, België, Birma, Bolivia, Canada, Denemarken, Egypte, Verenigde Staten, Finland, Frankrijk, Engeland, Griekenland, Indonesië, Iran, Ierland, Israël, Libanon, Luxemburg, Mexico, Monaco, San Marino, Noorwegen, Nederland, Portugal, Zweden, Zwitserland, Suriname, Tansania, Triëst, Turkije, Venezuela, Joegoslavië, Zuid-Afrika. Verder waren aanwezig waarnemers van de Amerikaanse, Engelse en Franse zone van Duitsland, van het Saargebied, ook de Organisatie van de Verenigde Naties, de Internationale Strafrechtcommissie, het Internationale Instituut van de Sociale Verdediging en de Internationale Vereniging van Criminologie hadden vertegenwoordigers gezonden.

Het aantal deelnemers aan beide conferenties bedroeg 114 personen.

De openingszitting werd bijgewoond door Jhr. Mr. Dr. L. H. K. C. van Asch van Wijck, Advocaat-Generaal bij de Hoge Raad, de Burgemeester van 's-Gravenhage, de Procureurs-Generaal bij de Gerechtshoven te 's-Gravenhage en Arnhem, door de President en de Griffier van het Internationale Hof van Justitie en door vertegenwoordigers van de Commissarissen der Koningin in de provincies Zuid-Holland en Utrecht. Verder waren nog aanwezig hoge functionarissen van de Ministeries van Buitenlandse Zaken en van Justitie en van de Rijks- en Gemeentepolitie.

De Minister van Justitie ad interim, Mr. J. H. van Maarseveen wees er in zijn openingsrede op, dat de laatste conferentie op dit gebied zeer lang geleden gehouden was, n.l. te Kopenhagen in 1935, terwijl na deze

laatste oorlog het vervalsen van bankbiljetten ook weer een grote vlucht had genomen. Zijne Excellentie herinnerde er aan, dat het Verdrag van Genève van 20 April 1929 ter bestrijding van falsificaten, waarop ook deze internationale bijeenkomst steunt, het Internationale Hof van Justitie in het Vredespaleis, als opperste scheids-gerecht ter beslechting van de geschillen inzake het Falsificatenverdrag inschakelt.

Zijne Excellentie sprak de wens uit, dat het belangrijke werk in het Vredespaleis begonnen, mocht bijdragen tot de verwezenlijking van de internationale orde en veiligheid in het sociale leven zowel in het belang van de individuen als van de Staten.

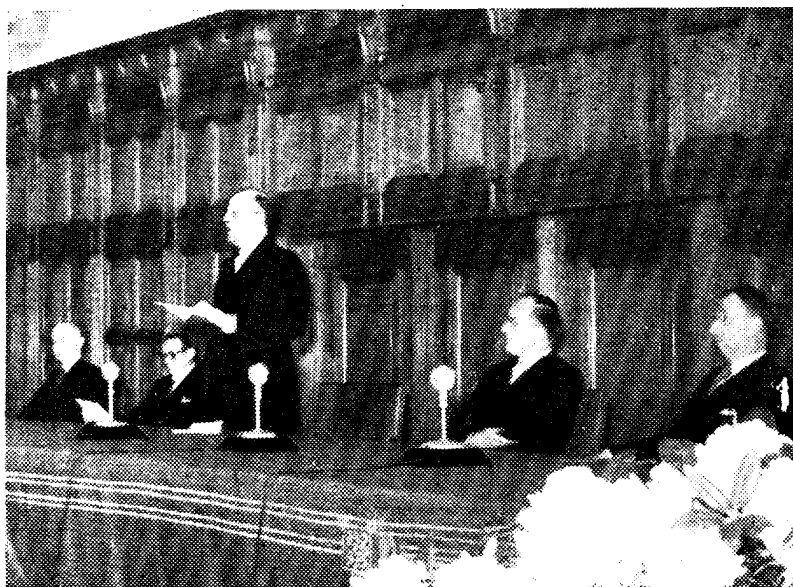
De voorzitter van de Internationale Criminele Politie-Commissie, de heer F. E. Louwage uit België wees er in zijn antwoord op, dat het Verdrag van Genève van 20 April 1929 het eerste Verdrag was, dat aan de Centrale Politieautoriteiten uit alle landen de bevoegdheid gaf om rechtstreeks met elkaar samen te werken.

Deze regeling werd verder uitgewerkt, aldus de heer Louwage in de internationale bijeenkomst van 1931 te Genève en te Kopenhagen in 1935.

De grote toeneming van de geldvervalsing was de voornaamste reden, dat de I.C.P.C. verzocht had om opnieuw ingevolge art. 15 van het Verdrag van Genève van 20 April 1929 samen te komen. De heer Louwage uitte zijn dankbaarheid, dat de hoogste en machtigste Internationale Organisatie, n.l. de Organisatie van de Verenigde Naties, een van haar hoogste functionarissen naar deze Conferentie had afgevaardigd. Hij bracht dank aan de Directeur-Generaal van Politie Mr. J. C. van der Minne, aan zijn vervanger Mr. J. P. G. Goossen, aan de heer J. W. Kallenborn, en de heer J. A. Adler en aan alle verdere medewerkers.

De heer Louwage hoopt eveneens zijn dank aan de President van het Internationale Hof van Justitie voor zijn bijzondere gunst, om voor deze openingszitting de majestueuze Rechtszaal van dit Hof ter beschikking te willen stellen.

Tenslotte sprak hij zijn grote erkentelijkheid uit aan de

De Minister van Justitie ad interim, Mr. J. H. VAN MAARSEVEEN, spreekt de openingsrede van de Conferentie ter bestrijding van Falsificaten uit. V.l.n.r. Jhr. Mr. Dr. L. H. K. C. VAN ASCH VAN WIJK; de President van de I.C.P.C. F. E. LOUWAGE; de Minister; de Burgemeester van 's-Gravenhage, Mr. F. M. A. SCHOKKING; en Mr. J. VERSTEEG, Procureur-Generaal, lgd. Directeur van Politie te 's-Gravenhage.

Nederlandse Minister van Justitie, die deze conferentie had willen openen.

Op voorstel van de Minister van Justitie werd de heer Louwage tot President benoemd van de Internationale Conferentie voor de valsgeldbestrijding.

De vergadering werd vervolgens voortgezet in de grote collegezaal in het Vredespaleis van de Academie voor het Internationale Recht.

Er werden vier sub-commissies gekozen om de uitgebrachte rapporten te bespreken en om aan de hand daarvan de resoluties te kunnen opstellen.

De eerste sub-Commissie nam in behandeling: „Het Juridisch aspect van het valsgeldverdrag”. Tot voorzitter werd gekozen Mr. J. C. van der Minne (Nederland), Directeur-Generaal van Politie. Rapporteurs waren de heren Marabuto (Frankrijk) en Mr. Goossen (Nederland).

De tweede sub-Commissie besprak het onderwerp: „Het optreden van de Politie tegen geldvervalsers aan de hand

van ingekomen rapporten van de volgende heren: *Nepote* (Frankrijk), *Baughman* (Ver. Staten van Amerika), *Leemans* (België). Voorzitter was Mr. U. E. *Baughman*, Hoofd van de Geneime Dienst van het Ministerie van Financiën te Washington.

De derde sub-Commissie bestudeerde het rapport van de heer J. A. Adler over de druktechniek van de vervalsers. Voorzitter was de heer G. *Moscucci*, wnd. Directeur van de Afdeling tot het vervaardigen van bankbiljetten van de Nationale Bank van Italië.

In de vierde sub-Commissie kwamen ter sprake de rapporten van de heer *Muller* (Zwitserland) en van de heer *Dosi* (Italië) over de administratieve samenwerking tussen de politie, de Nationale Banken en de Staatsdrukkerijen. Voorzitter was de heer *Zaki* (Egypte), Hoofd van de Gerechtelijke Identificatiedienst te Caïro.

De vergadering van de sub-Commissie, welke het Juridisch aspect van het Valsgeldverdrag had bestudeerd,

Het Bestuur van de sub-Commissie over het Juridisch aspect van het Vals-geld-Verdrag. V.l.n.r. MARABUTO; mr. J. C. VAN DER MINNE; Mr. J. P. G. GOOSSEN; SPIJKER; stenograaf en twee tolken.

Aanbieding van het Falsificaten-Museum door Mr. J. C. VAN DER MINNE aan President LOUWAGE.

bood een ontwerp-resolutie aan de Algemene Vergadering aan. Deze resolutie werd met algemene stemmen aanvaard.

Uit de inhoud hiervan zijn de volgende voornaamste punten te vermeiden.

Het vals-geldverdrag van 1929 bevat een aantal bepalingen, waardoor het nodig is, dat eerst de strafwetgevingen en andere wetten in ieder land gewijzigd worden alvorens tot aanvaarding en bekrachtiging van dit verdrag kan worden overgegaan. In 1949 was dit verdrag door 27 landen bekrachtigd. Van de Internationale Criminele Politie Commissie zijn 36 landen lid. Deze landen werken volgens de algemene richtlijnen van het Vals-geldverdrag.

Het eerste punt van de resolutie nodigt derhalve de gedelegeerden van de landen die dit verdrag nog niet hebben bekrachtigd uit, om bij hun Regeringen aan te dringen op een spoedige bekrachtiging van het verdrag en om hun nationale wetgevingen in overeenstemming te

doen brengen met de bepalingen van dit verdrag, zulks ter betere bestrijding van deze vorm van internationale misdaad.

Opgemerkt zij dat Nederland in 1932 reeds dit verdrag heeft bekrachtigd en bij de Wet van 31 Maart 1932 Stbl. no. 131, de nodige wetwijzigingen heeft aangebracht.

O.a. werden gewijzigd art. 4 en 214 van het Wetboek van Strafrecht, terwijl dat Wetboek tevens met art. 214bis werd aangevuld. Ook de uitleveringswet onder art. 2 sub 11 onderging een kleine wijziging.

De voornaamste wijziging is die in art. 4 Wetboek van Strafrecht waardoor een ieder Nederlander of een vreemdeling die een vals-geldmisdrijf pleegt, al vindt dat buiten Nederland plaats en betreft het ook vreemde muntspciën, munt- of bankbiljetten in Nederland strafbaar is en in Nederland berecht kan worden.

De reden van dit uit het Verdrag overgenomen strafrecht-artikel is, dat het hier niet gaat om typisch Nederlandse

Vergadering van de Wetenschappelijke en Technische sub-Commissie. V.l.n.r. DE MAGIUS (Denemarken), Prof. GRASSBERGER (Oostenrijk), RADOVIC en KOLENC (Yougoslavië), ADLER (Nederland), Prof. COIMBRA (Portugal), NAFTALIE (Israël), twee tolken, HOWE (Engeland), NEPOTE (Frankrijk), BOSI (Italië).

belangen, maar om algemene internationale Rechtsbelangen (zie ook Leerboek voor de Politie, Stapel en De Koning, 19de druk, pag. 218).

Het tweede punt van de resolutie behandelde het bepaalde in artikel 15 van het Verdrag, n.l. dat op dergelijke conferenties zoals te Genève, Kopenhagen en te 's-Gravenhage zijn gehouden, besproken diende te worden de organisatie en de supervisie van een centraal internationaal Bureau van waaruit over de gehele wereld inlichtingen kunnen worden verstrekt over alles wat er op valsgeld gebied voorvalt.

In 1929 waren te Genève pogingen gedaan om het toentertijd te Wenen bestaande internationale Bureau als internationaal orgaan aangewezen te krijgen. Toen kon niet meer bereikt worden dan een aanbeveling IX in de slotakte van de Conferentie opgenomen wens, dat het Weense zijn werkzaamheden zou voortzetten, totdat overeenkomstig de bepaling van art. 15 een internationaal Bureau zou zijn ingesteld.

In het tweede punt wordt het Secretariaat-Generaal van de C.I.P.C. te Parijs met het Bureau tot bestrijding van namaak en vervalsing van waardepapieren, dat als onderdeel van de Internationale Criminele Politie Commissie bij de Afdeling Politie van het Ministerie van Justitie te 's-Gravenhage gevestigd is, definitief erkend, met uitsluiting van elk ander organisme als het Centrale Internationale Bureau als bedoeld in het Valsgeldverdrag van Genève van 20 April 1929.

Verder schrijft dit Verdrag in aanbeveling XI voor, dat op conferenties als thans gehouden, ook bestudeerd moet worden de vraag of ook een internationaal Verdrag moet worden gemaakt ter bestrijding van de vervalsing van andere waardepapieren, zoals credietbrieven en chèques. Een dergelijk verdrag, wat een wijziging e.g. aanvulling van het valsgeldverdrag zou betekenen, werd niet wenselijk geacht, omdat de voorbereiding daarvan de bekrachtiging van het bestaande Valsgeldverdrag door talrijke landen zou doen uitstellen.

Wel werd het wenselijk geacht, dat in de Nationale Wetgevingen bepalingen worden opgenomen, die op een zelfde wijze als t.a.v. bankbiljetten zouden beschermen de crediet-brieven (o.a. travellercheques) die een zelfde rol in het internationale economische verkeer spelen als munt- en bankbiljetten.

In de tweede sub-Commissie betreffende het optreden van de politie tegen geldvervalsers werden de volgende conclusies genomen:

Het onderzoek van de politie bij de geldvervalsing moet er in de eerste plaats op gericht zijn om de valsgeld-drukkerijen te vernietigen en aan de werkzaamheden van de drukkers een einde te maken.

In elk land moet het onderzoek in valsgeldzaken toevertrouwd worden aan daarvoor gespecialiseerde politieambtenaren.

De Centrales ter bestrijding van falsificaten dienen bij voortdurend aandacht te besteden aan de controle van personen verdacht van geldvervalsing en aan de belangrijke aanwijzing welke het valsgeld zelve steeds oplevert. Alle gegevens over vals geld dienen in ieder land bij een centraal punt binnen te komen.

Het Internationale Bureau van de I.C.P.C. dient steeds regelmatig van alle gegevens op het gebied van geldvervalsing in kennis te worden gesteld.

Deze conclusies zijn in de algemene vergadering met algemene stemmen aanvaard.

De derde sub-Commissie kwam tot de volgende conclusies aangaande de druktechniek van vervalsers, welke met algemene stemmen werd aanvaard.

Door de Emissie-instellingen (n.l. Regering, de Nationale Banken en de Rijksmunt) van alle landen, die tot nu toe nog geen verklaring van medewerking met het Internationale Bureau hebben afgelegd, ware zo spoedig mogelijk een dergelijke verklaring af te geven.

Door de Emissie-instellingen, die nog geen specimina van muntspeciën, munt- en bankbiljetten aan het Internationale Bureau hebben gezonden, waren deze zo spoedig mogelijk in te zenden, evenals andere objecten welke van tijd tot tijd door dit bureau worden gevraagd om zijn werk te vergemakkelijken.

Teneinde het contact tussen de technisch experts en de politie in ieder land te vernauwen zal door die experts aan de politie worden toegezonden een lijst van technische termen en een overzicht van de technische methodes in gebruik voor het vervaardigen van bankbiljetten, benevens een opgave van de voornaamste voorwerpen en instrumenten, welke dienstig kunnen zijn voor het vervaardigen van vals geld.

De vierde sub-Commissie (administratieve samenwerking tussen Politie, Nationale Banken en Staatsdrukkerijen) bevat de volgende conclusies.

Door de Centrale Nationale Bureaux van alle landen ter bestrijding van falsificaten zullen uniforme formulieren gebruikt worden voor kennisgeving aan het Secretariaat-Generaal van de C.I.P.C. inzake vals geld-zaken. Dergelijke formulieren zijn voorzien in art. 2 alinea 6 van het Reglement, dat op de valsgeldconferentie te Genève van 1931 is aanvaard.

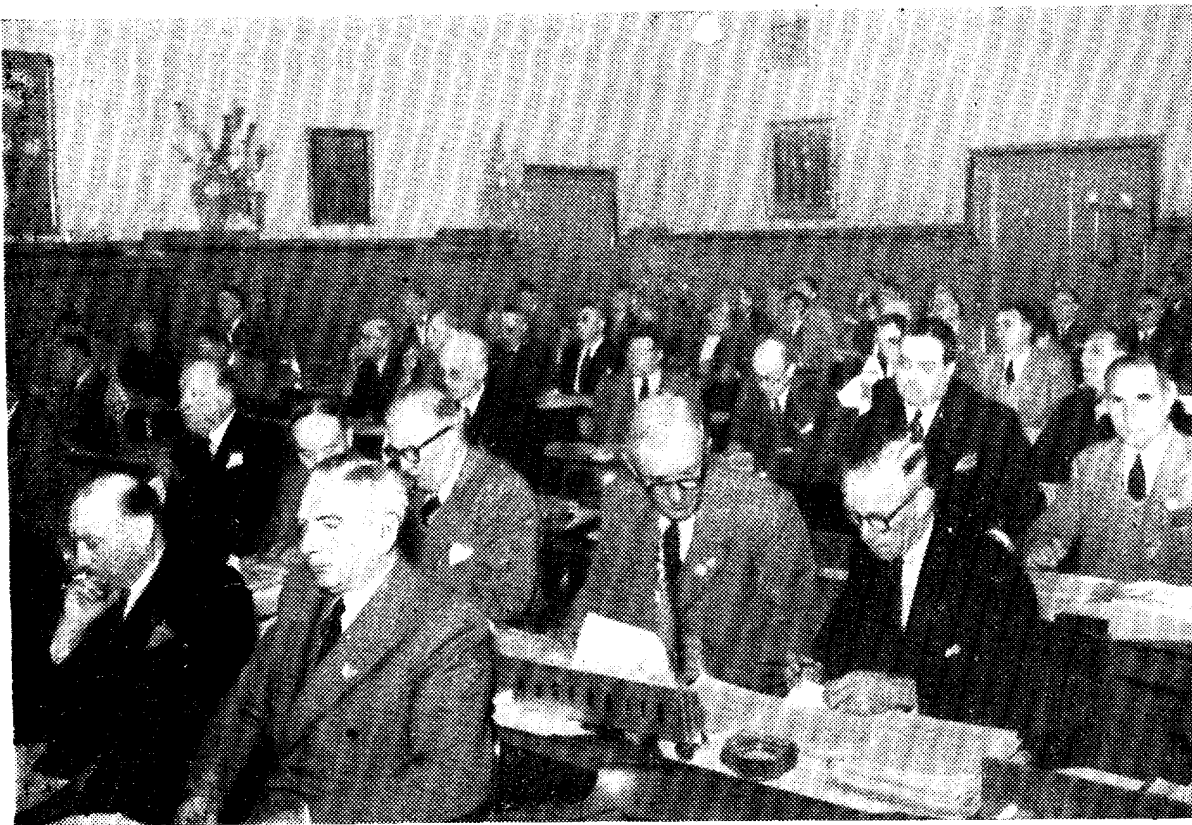
Zoveel mogelijk zullen van valse munt- of bankbiljetten en valse muntstukken, welke in beslag genomen zijn ten behoeve van de Justitie specimina worden gezonden naar het Secretariaat-Generaal van de C.I.P.C.

Door de Emissie-instellingen ware zoveel mogelijk medewerking te verlenen aan de I.C.P.C. voor wat betreft de redactie van het blad: „Contrefaçons et Falsifications”. Aan de Centrale Nationale Bureaux ware zoveel mogelijk technische en materiële hulp te verlenen.

Bovenstaande conclusies werden met algemene stemmen aanvaard.

In de namiddag van 16 Juni 1950 vond de opening plaats van het internationale museum betreffende falsificaten, gevestigd bij de afd. Politie van het Min. van Justitie. De aanbidding aan de President, de heer Louwage, geschiedde door de Directeur-Generaal van Politie, Mr. J. C. van der Minne. In zijn toespraak herinnerde deze er aan, dat tot oprichting van dit museum te 's-Gravenhage verleden jaar te Bern was besloten. Door deze beslissing van de C.I.P.C. was een eervolle doch zware taak aan de Nederlandse Politie opgelegd. Voorwerpen waren behalve uit de verschillende landen aangesloten bij de C.I.P.C. beschikbaar gesteld door de Nederlandse Politie, de fa. Enschede te Haarlem en de Nederlandse Rijksmunt. De inrichting van dit Museum was toevertrouwd aan de Nederlandse architect E. van Gelderen, terwijl het schilder- en timmerwerk was verricht door employés van de Afdeling Politie.

Mr. van der Minne zag in de oprichting van dit museum een nieuw bewijs voor de groeiende intern. samenwerking. Na deze toespraak verrichtte de heer Louwage de opening. Op 17 Juni 1950 werd de derde internationale valsgeldconferentie gesloten. De heer Louwage bracht in zijn slotredevoering speciaal dank aan de Directeur-Generaal van Politie Mr. J. C. van der Minne, aan Mr. Goossen en aan de verdere medewerkers voor de steun die zij aan de C.I.P.C. hebben verleend met betrekking tot het Bureau van de C.I.P.C. ter bestrijding van namaak en vervalsing van waardepapieren.

Een aantal deelnemers aan de Conferentie

XIXe VERGADERING VAN DE I.C.P.C.

De openingsrede van de 19e vergadering van de Internationale Criminele Politie Commissie werd uitgesproken door Mr. J. C. Tenkink, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie.

Mr. Tenkink wees er in zijn openingsrede op, dat door de grote stijging van de criminaliteit na de oorlog internationale samenwerking meer dan ooit noodzakelijk was. Veel heeft de I.C.P.C. gedaan ter bestrijding van de internationale misdadiger, terwijl daarnaast op het gebied van de organisatie der politie en van nieuwe methodes van opsporing baanbrekend werk is verricht.

Mr. Tenkink wees er voorts op, dat de I.C.P.C. in de strijd tegen de misdadiger zich steeds heeft laten leiden door de resolutie van haar President, n.l. dat het optreden van de politie steeds tot basis heeft de handhaving van de Rechten van de Mens, wel wetende dat een vreedelievende wereld nooit kan worden opgebouwd door daden van geweld.

Mr. Tenkink bracht voorts in herinnering, dat Nederland, klein in gebied, van oudsher had gestreefd naar internationale samenwerking. Hij noemde in dit verband de oud-Nederlandse rechtsgeleerde Hugo de Groot, de grondlegger van het Internationale Recht en hij sprak de hoop uit dat de Rechtssfeer van het Vredespaleis en van de Academie van het Internationale Recht mogen mede-

werken om de 19e vergadering van de I.C.P.C. te doen slagen.

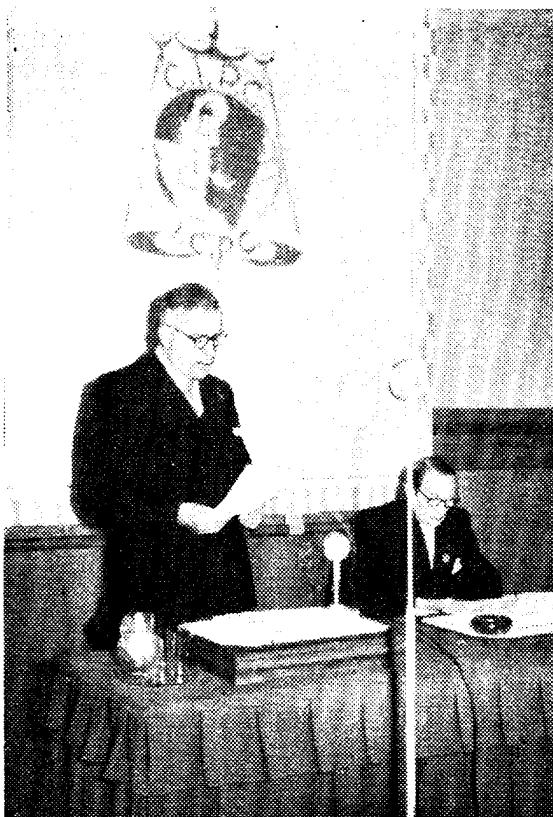
De President van de Internationale Criminele Politie Commissie, de heer Louwage, wees er in zijn antwoord op, dat nog nooit zoveel landen en zoveel gedelegeerden aan een vergadering van de I.C.P.C. hadden deelgenomen zoals thans in Nederland het geval was.

De heer Louwage wees er op, dat ook de I.C.P.C. het werk der vrede dient, doordat zij poogt te verzekeren aan de Staten en aan hun bewoners welvaart en rust door te strijden tegen het leger van de misdaad.

Vervolgens gaf de Secretaris-Generaal een overzicht over de activiteit van de I.C.P.C. in het afgelopen jaar, gedurende welke periode in 950 gevallen hulp door het Secretariaat-Generaal van de I.C.P.C. is verleend.

Hij vestigde er voorts de aandacht op, dat de Centrale Nationale Bureaux met betrekking tot de bestrijding van de smokkelhandel van verdovende middelen nog veel te weinig de I.C.P.C. inlichten. Een goede uitzondering hierop is Nederland. Want in een jaar tijds werden slechts 52 gevallen van smokkelhandel in verdovende middelen gemeld; 21 gevallen geschiedden door de Nederlandse Centrale ter bestrijding van de smokkelhandel in verdovende middelen.

Omtrent het financiële rapport betreffende de I.C.P.C.

De opening van de 19de Jaarvergadering van de I.C.P.C. door Mr. J. C. TENKINK, Secretaris-Generaal van het Ministerie van Justitie

werd de resolutie aangenomen, dat de contributie voor de landen op dezelfde wijze zou berekend worden als in vroegere jaren.

Over het onderwerp politie en het luchtvaartverkeer waren twee rapporten uitgebracht, n.l. een van Professor Sannie, Hoofd van de Gerechtelijke Identificatiedienst van de Prefectuur van Politie van Parijs, waarin behandeld werd de identificatie van slachtoffers bij luchtvaartrampen.

Het tweede rapport was van Mr. Goossen, Kabinetschef van de Directeur-Generaal van Politie (Nederland), waarin beschouwingen voorkwamen over het Internationale Burgerluchtvaartverdrag van Chicago van 1944.

Op grond van deze rapporten werd de volgende resolutie aangenomen:

1. In samenwerking met de Internationale Organisatie voor de Burgerluchtvaart dient een Internationaal Reglement te worden opgemaakt, waarin uniforme richtlijnen worden gegeven betreffende de behandeling van lijken afkomstig van luchtvaartrampen.
2. Aan de Commissie van onderzoek bij een luchtvaart-ramp als bedoeld in art. 26 van het Internationale Burgerluchtvaartverdrag van 1944 ware steeds een gerechtelijk geneeskundige en eventueel een andere expert op het gebied van identificatie toe te voegen.
3. Aan het Secretariaat-Generaal te Parijs ware een lijst van medische instituten te zenden, welke geschikt zijn om lijken bij luchtvaartrampen te bewaren, tot identificatie heeft plaats gevonden.

272 ALGEMEEN POLITIEBLAD

4. Door de bevoegde politieambtenaren waren ter plaatse van een ramp onmiddellijk maatregelen te nemen voor het intact laten van de toestand ter plaatse bij het eerste moment van de ramp.

5. Aan de bemanningen van lijnvliegtuigen dienen zo min mogelijk grenscontrole belemmeringen in de weg te worden gelegd.

Gedacht werd om het luchtvaartbrevet (evenals bij de zeelieden het monsterboekje) als voldoende reisdocument te beschouwen, waardoor paspoorten en visa voor de bemanningen zouden komen te vervallen.

6. Uniformiteit ware aan te brengen t.a.v. de visa in de diverse landen.

Bij de opstelling van de visa zou de volgende volgorde in acht kunnen worden genomen, en wel:

1. nummer van het visum;
2. type van het visum (diplomatiek- en gewoon visum);
3. datum van afgifte;
4. duur van de geldigheid;
5. aantal bezoeken, welke zijn toegestaan;
6. duur van elk toegestaan bezoek;
7. handtekening van degene die het visum heeft verleend en plaats van afgifte.

7. Aan de Commandanten van de zogenaamde wilde vaartvliegtuigen ware verplicht voor te schrijven, dat door hen ook wordt ingevuld een logboek, passagiers- en bemanningenlijst en het ladingmanifest.

Beoogd wordt hiermede om een betere controle op het smokkelen per vliegtuig te krijgen.

Deze resolutie werd met algemene stemmen aanvaard. De gedelegeerden van Yougoslavië en Israël onthielden zich van stemming, omdat die landen nog niet tot het Internationale Burgerluchtvaartverdrag van Chicago waren toegetreden.

Het ingediende ontwerp van de Secretaris-Generaal Ducloux over het reglement ter regeling van het Internationale Politie Radio Verkeer en het voorschrift betreffende de afkortingscode werden met algemene stemmen aanvaard.

Door de Adjunct-Secretaris-Generaal van de I.C.P.C., J. Nepote, was een rapport uitgebracht over de film als leermiddel voor de politie.

De vergadering erkende de grote waarde van de film als leermiddel voor de politie en nam een resolutie aan, waarbij werd besloten dat de Secretaris-Generaal van de I.C.P.C. aan de Staten, welke aan de film financieel zouden willen bijdragen, vooraf het scenario ter goedkeuring zou voorleggen.

Hierna werd aan de orde gesteld de vraag of het wenselijk was voor het aangeven van wegversperringen een internationaal waarschuwingsteken te ontwerpen.

De President, Louwage, deed het voorstel dat de technische sub-Commissie van de I.C.P.C. een ontwerp zou maken voor standarisering van een stop- en waarschuwingssignaal van de Politie en dat dit ontwerp ter kennis zou gebracht worden van de Internationale Vergadering voor het Verkeer.

Met dit voorstel werd accoord gegaan.

Naar aanleiding van het rapport van de heer J. Nepote om niet meer internationaal vingerafdrukbladen van internationale misdadigers rond te zenden, maar te volstaan met toezending van een negatief van vingerafdrukken opgenomen op een microfilm, werd besloten, dat deze vraag in de loop van het jaar zou worden behandeld in de technische sub-Commissie.

Hierdoor was er dan tevens gelegenheid voor de Secretaris-Generaal van de I.C.P.C. om bij alle landen na-

De sub-Commissie Politie en Luchtvaart. V.l.n.r. Prof. SANNIE (Frankrijk), HASSAN (Egypte), DOSI (Italië), HEYMAN (Stenograaf), HOWE (Engeland), STEVANO-VITCH (Tolki), DESVAUX (Frankrijk), GOOSSEN (Nederland), DE GROOT (Min. van Verkeer, Nederland), VIBERT (Zwitserland).

vraag te doen in hoeverre de in vroeger jaren toegezonden vingerafdrukbladen moeilijk waren te identificeren.

De Secretaris-Generaal Ducloux deelde hierna mede dat de Sociale en Economische Raad van de U.N.O. verzocht heeft aan de I.C.P.C. om rapport uit te brengen over de verinternationalisering van de Criminele Politie Statistieken.

Besloten werd dat Dr. Soderman, voorzitter van de sub-Commissie van Statistiek, het volgend jaar aan de vergadering een rapport zal voorleggen.

De heer J. W. Kallenborn (Nederland) had een rapport uitgebracht over de repatriëring van naar het buitenland weggelopen minderjarigen. In dit rapport werd het voorstel gedaan om een zelfde regeling te treffen t.a.v. de repatriëring als zulks is vastgesteld bij het Verdrag van 18 Mei 1904, ter bestrijding van de handel in Vrouwen. Tevens werd gewezen op de wenselijkheid om een regeling te ontwerpen omtrent de verrekening van de kosten van terugbrenging.

De president van de I.C.P.C. deed het voorstel dat de sub-Commissie inzake jeugdcriminaliteit een ontwerp-verdrag te dien zake zou opstellen.

In de sub-Commissie zette Mr. Hooykaas, Advocaat-Generaal bij de Hoge Raad, die tevens als waarnemer optreedt voor de Internationale Commissie van Strafrecht en Gevangeniswezen, uiteen, dat uiteraard een internationaal verdrag voor een dergelijke regeling noodzakelijk is. Het is echter praktischer om eerst met een reglement voor de politie-instansies onderling te beginnen, wat dan tot basis van een internationaal verdrag kan dienen.

De algemene vergadering nam een resolutie aan, dat het Secretariaat-Generaal van de I.C.P.C. in de loop van het jaar van alle landen inlichtingen zal inwinnen teneinde tot een ontwerp van een internationaal verdrag te komen, wat dan zal worden aangeboden aan de Sociale en Economische Raad van de U.N.O.

In de sub-Commissie ter bestrijding van de smokkelhandel van verdovende middelen gaf Mr. Goossen een overzicht over het nieuwe ontwerp verdovende middelen verdrag. In dit verdrag ontbreekt het internationale bureau, dat tot taak heeft het executieve politiewerk ter bestrijding

van de smokkelhandel in verdovende middelen te verrichten.

Reden hiervan is, dat de U.N.O. zich niet met actief politiewerk bezig houdt.

In verband hiermede werd een resolutie aangenomen, waarbij het Secretariaat-Generaal te Parijs werd aangewezen als het internationale Bureau voor het executieve politiewerk op dit gebied.

Tevens werden de Staten die zulks nog niet gedaan hadden, uitgenodigd de gegevens betreffende de smokkelhandel van verdovende middelen van het afgelopen jaar zo spoedig mogelijk naar Parijs te zenden.

Aangezien verscheidene Staten in Europa nog niet voldoende gegevens over de smokkelhandel in verdovende middelen naar Parijs zenden, werd besloten, dat binnen enige maanden een conferentie zal worden gehouden over dit onderwerp, waarschijnlijk in Zwitserland of Oostenrijk, waaraan zullen deelnemen België, West-Duitsland, Luxemburg, het Saargebied, Frankrijk, Zwitserland, Italië, Oostenrijk, Triëst, Griekenland, Yougoslavië en Nederland.

Aan de vice-Voorzitter van deze subcommissie, Mr. Goossen, werd opgedragen deze bijeenkomst te organiseren.

Op de laatste dag van de Conferentie, 21 Juni 1950, werd aan de orde gesteld een ontwerp-conventie voor uitlevering. Besloten werd om bij de Regeringen er op aan te dringen, dat alvast in bilaterale verdragen over uitlevering, welke mochten worden gesloten, reeds de bepalingen van dit ontwerp-verdrag op te nemen, opdat in de toekomst de ontworpen conventie gemakkelijker zou kunnen worden ingevoerd.

Tenslotte kwam aan de orde de resolutie betreffende de identificatie van vuurwapenen.

Besloten werd dat in ieder land centraal zou worden aangelegd een verzameling van modellen van vuurwapenen en munitie, welke mogelijk door criminelen zouden kunnen worden gebruikt, benevens een documentatie en foto's betreffende de karakteristieke kenmerken van deze vuurwapenen en munitie.

Een copie van deze documentatie zal naar het Secretariaat-Generaal te Parijs worden gezonden, opdat dan het volgende jaar ter vergadering het vraagstuk onder ogen

kan worden gezien of het wenselijk is van de betrokken vuurwapenen en munitie een specimen naar Parijs te zenden.

De rapporteur-Generaal Muller, wees nog op het jaar-rapport van de heer Adler betreffende het bureau ter bestrijding van falsificaten van de I.C.P.C. bij de Afdeling Politie van het Ministerie van Justitie te 's-Gravenhage, waarin zeer belangrijke gegevens voorkwamen.

Vervolgens werden de vice-Presidenten gekozen: Lourenço (Portugal), Bilancia (Italië), Hoover (U.S.A.), Kiukas (Finland), Kolenc (Yougoslavië), Maldonado Parilli (Venezuela), Yumak (Turkije).

Als Rapporteurs werden gekozen: Goossen (Nederland), Herfelt (Denemarken), Homa Younfar (Iran), Johns (Australië), Leemans (België), Leontaritis (Griekenland), Marabuto en Sannie (Frankrijk), Dr. Zaki (Egypte).

Besloten werd dat de volgende vergadering te Lissabon (Portugal) zou worden gehouden.

Tenslotte sprak de President van de Internationale Criminale Politie Commissie de sluitingsrede uit, waarin hij o.a. zeide:

Deze bijeenkomst heeft de noodzakelijkheid aangetoond,

dat er in ons werk te perfectionneren valt, en gelijk Benjamin Franklin heeft gezegd: „*Degene die zich niet perfectionneert, gaat achteruit inplaats van vooruit*”.

Het jaarlijks bijeenkomen heeft bovendien het voordeel van het kweken van een goede verstandhouding en een onderling vertrouwen.

Namens de gehele vergadering bracht de heer Louwage bijzondere dank aan de Nederlandse Regering, aan de Directeur-Generaal Mr. J. C. van der Minne, aan Mr. Goossen en al zijn medewerkers voor het organiseren van deze Conferentie en voor het functioneren van het Bureau ter bestrijding van falsificaten te 's-Gravenhage. In het bijzonder bracht hij nog dank aan de Rijksidentificatiedienst, welke heeft gezorgd voor identificatie van alle gedelegeerden.

Deze dienst, aldus de heer Louwage, heeft de gedelegeerden gefotografeerd en face en profil, schuin ter zijde en ten voeten uit. Deze heeft ons verblijft doen staan door snel werk.

De heer Louwage sloot met de woorden: „Weldra zullen wij gaan scheiden en 's-Gravenhage gaan verlaten met een hart overvloeiend van zeer veel dankbaarheid”.

Bespreking van het Examenwerk

Over de uitslag van het op 6 Juni 1950 in verschillende delen van ons land gehouden schriftelijk examen ter verkrijging van het politiediploma leven velen van de 5000 kandidaten in angst en vrees. Om een gelijkmatige beoordeling zoveel mogelijk te bevorderen heeft de zeer uitgebreide Commissie na het examen vergaderd.

De redactie van het Algemeen Politieblad heeft mij verzocht, aan de werkstukken een bespreking te wijden en ik zal dit in hoofdzaak doen aan de hand van door mij geconstateerde fouten. De bescheidenheid gebiedt, mij te verontschuldigen voor onvolledigheid. Reeds aanstonds wil ik toegeven, dat anderen misschien over enkele punten een andere opvatting hebben.

De *invalloefening* dient om de kennis van de kandidaten ten aanzien van de Nederlandse taal te toetsen; door het *opstel* moet een inzicht worden gegeven in hun stijl. Aan een en ander ontbreekt bij verschillende examinandi nogal veel. Het is een bekend verschijnsel, dat zeer veel Nederlanders slordig spreken en bij het schrijven de spreektaal in de plaats stellen van de schrijftaal. Gaarne wil ik aan meerbevoegden overlaten aan te geven hoe dit vermeden kan worden. Slechts een algemene opmerking. Herhaaldelijk blijkt, dat men bij de behandeling van een onderwerp geen voldoende oog heeft voor de systematiek en veel hangt als los zand aan elkaar. Voor het onderwerp „*De woningnood*” heeft men daarom in de opgave enige aanwijzingen gegeven, aan de hand waarvan men een dergelijk onderwerp kan behandelen. Omdat „*De inbeslagneming*” een politionele inslag heeft, zal ik enige punten, de inbeslagneming betreffende, vermelden. Men zou kunnen beginnen met erop te wijzen, dat inbeslagneming een dwangmiddel is van formeel recht, hoofdzakelijk behandeld in het Wetboek van Strafvordering, maar ook hier en daar in bijzondere wetten. Daarna zou men kunnen zeggen wat inbeslagneming is en vermelden, dat dit dwangmiddel aan geen vorm gebonden is, behalve wanneer het inbeslagneming in een woning betreft. Het lijkt wenselijk te vermelden, dat voor inbeslagneming altijd een daad vereist is en dat het niet voldoende is als de ambtenaar alleen maar zegt, dat hij iets in beslag neemt. Hij moet er de beschikking over

nemen. Verder zou men kunnen zeggen wat vatbaar is voor inbeslagneming. Daarbij kan worden medegedeeld, wat de uitdrukking betekent „om de waarheid aan de dag te brengen”. In dit verband kan men vertellen wat het Wetboek van Strafrecht over verbeurdverklaring zegt en het Wetboek van Strafvordering over „vernietiging of onbruikbaarmaking”.

Verder zou men kunnen noemen de bevoegdheid om ter inbeslagneming de uitlevering te vorderen en wanneer de Rechter-Commissaris die bevoegdheid heeft en in welke gevallen de andere opsporingsambtenaren.

Belangrijk is ook de vermelding, dat het strafrechtelijk verboden is brieven en poststukken in beslag te nemen zolang zij onder berusting der Posterijen zijn en dat bij z.g. geheimhouders geen brieven mogen worden in beslag genomen, daar zulks in Strafvordering is verboden, echter zonder dat hierop straf is gesteld. Bij huiszoeking echter wel!

Ook dient men mede te delen wat men weet over bewaring van in beslag genomen voorwerpen, alsmede van de z.g. lijst van in beslag genomen goederen. Belangrijk is ook wat het vonnis over de in beslag genomen voorwerpen moet vermelden en wat er bij het instellen van hoger beroep met in beslag genomen voorwerpen moet geschieden. Zeker dient genoemd te worden het bezwaarschrift tegen de inbeslagneming of tegen het gebruik van in beslag genomen voorwerpen.

Ook zou gewezen kunnen worden op het verschil tussen in beslag nemen, monster nemen, in bezit nemen en in bewaring nemen.

Men vergeet echter niet, dat het bij dit werk ook aankomt op de stijl en.... dat een uur maar zestig minuten heeft.

Er moest een *rapport* worden gemaakt over een uit een raam gevallen vrouw. Dit rapport is voor Uw Chef bestemd en de bedoeling is dus, dat U alles vermeldt, wat voor Uw Chef van belang is. Deze zal toch in de eerste plaats zich afvragen of bedoelde vrouw door eigen schuld of door een toeval uit het raam is gevallen, of wel, of iemand haar er uit gegooid heeft. De *opgave* spreekt van een *ongeval*, dus uit Uw onderzoek moet

blijken, dat aan misdrijf niet behoeft te worden gedacht. Maar om dat vast te stellen moet men ongetwijfeld toch ook een onderzoek instellen wie er in huis waren en zich een oordeel vormen hoe een en ander kon geschieden. Daarvoor is een onderzoek in het huis noodzakelijk.

Uw Chef moet verder vernemen, wat U in het belang van het slachtoffer en haar familie deed met name of U voor medische en zonodig geestelijke hulp heeft gezorgd. Men dient te vermelden waarheen de vrouw is gebracht en de lezer moet er een indruk van hebben of de gevolgen ernstig zijn of niet.

U vermeldt, dat U maatregelen heeft genomen om de onnodige en hinderlijke nieuwsgierigheid van het publiek tegen te gaan en welke deze maatregelen waren.

Men bedenke bij het maken van dit rapport, dat wanneer de vrouw sterft en dus een gewelddadige dood is gestorven, de Officier van Justitie op grond van de Begraveniswet verlof tot begraven moet geven en dit verlof alleen wordt gegeven als misdrijf uitgesloten is. Is misdrijf niet uitgesloten, dan zal er sectie moeten plaats hebben, opdat de doodsoorzaak voldoende vaststaat.

Uit het rapport moet dus de taak en het doel van de politie blijken en een goed rapport dient zo goed mogelijk de werkelijkheid nabij te komen. Zijn er getuigen, dan kunt U vermelden wat ieder zelf heeft gezien of waargenomen, zonder in beschouwingen te treden.

De hoogte tussen de plaats waar de vrouw uit het raam viel en de straat moet natuurlijk vermeld worden. Eveneens moet het rapport vermelden welke medicus hulp verleende.

Daar de opgave stelt, dat het ongeval geschiedde bij het schoonmaken der ramen, moet van dit schoonmaken ook blijken.

Nog zij vermeld, dat volgens de examen-eisen ten aanzien van het rapport de candidaat blijk moet geven in staat te zijn aan zijn Chef op overzichtelijke en zakelijke wijze de gegevens te rapporteren, die deze nodig heeft om zich een juist beeld te vormen van het feit, waarover gerapporteerd wordt, en om zo nodig een nader onderzoek te doen instellen of inlichtingen aan derden te verstrekken.

De vierde opgave betrof het maken van een proces-verbaal wegens overtreding van art. 458 van het Wetboek van Strafrecht. Bij de bespreking van dit werkstuk zal ik mij hoofdzakelijk bepalen tot de fouten, welke ik bij het werk van een aantal kandidaten heb aangetroffen. Daar de bedoeling van deze bespreking is om juist „de zwakke broeders“ te helpen, zal ik een en ander in eenvoudige vorm houden. Ieder strafbaar feit bestaat uit een aantal onderdelen en het voornaamste element is daarbij de verboden handeling. Deze handeling kan bestaan in het doen van iets, dat verboden is of wel uit het nalaten van iets dat geboden is. In art. 458 is de verboden handeling het „laten lopen“ „Laten lopen“ eist meer dan het enkele feit, dat het pluimgedierte er loopt. Onder „laten lopen“ kan nu zowel een actieve handeling vallen als een verzuim of onachtzaamheid van de zijde van de verdachte. Een actieve handeling zal aanwezig zijn, als de eigenaar de kippen op de bezaaide grond jaagt, of bijvoorbeeld een opening in de afscheiding maakt. De passieve handeling is aanwezig als de eigenaar, wetende dat de kippen er lopen, niets doet om dat lopen te voorkomen of er niet voldoende voor zorgt, dat aan dat lopen een einde wordt gemaakt.

De candidaat moet het feit zelf vaststellen en dan kan hier niet anders zijn bedoeld als het strafbare feit. Het is dus niet voldoende, dat alleen geconstateerd wordt dat de kippen er liepen, maar ook moet de handeling of het verzuim geconstateerd worden. Een verzuim is niet voor zintuigelijke waarneming valbaar, maar wordt opgesteld uit feiten of omstandigheden. Tot dit verzuim komt de rechter door beredenering. Het is dus noodzakelijk, dat men bijvoorbeeld over de gebrekkige afscheiding iets zegt en dat de verdachte verklaart, dat hij wist, dat de

kippen er liepen. Wenselijk is het, dat dan de verbalisant aangeeft waaruit het verzuim bestaat en wat van de zijde van de verdachte redelijkerwijs had kunnen worden gevergd om het lopen der kippen ter plaatse te voorkomen. Laten wij hier onbesproken laten wie voor de afscheiding der erven heeft te zorgen, omdat dit een vraag van burgerlijk recht is, maar al zou de benadeelde een afscheiding hebben gemaakt, welke het lopen der kippen niet voorkomt, ook dan nog moet de eigenaar van de kippen zorgen, dat dit pluimvee niet op zijn buurmans grond komt. De verdachte kan zich dus niet excuseren door op te merken, dat zijn buurman niet voor een voldoende afsluiting heeft gezorgd.

Een tweede element van het strafbare feit is, dat de verdachte tot zijn handeling of zijn nalaten „niet gerechtigd is“. Zoals bekend mag worden verondersteld moet elk onderdeel van het strafbare feit door wettige bewijsmiddelen (art. 339 Sv.) bewezen worden. Men vergeet echter niet, dat het bewijs van een onderdeel mag worden aangenomen op bewijsmiddelen, die op zich zelf niet voldoende zouden zijn voor de schuldverklaring aan het gehele feit. Het gemis van recht als element der overtreding moet dus bewezen worden. Dit element is bewezen als de benadeelde zegt dat hij de verdachte geen toestemming heeft gegeven en als de verdachte zegt niet gerechtigd te zijn om zijn kippen ter plaatse te laten lopen. Het doet er hierbij niet toe wie eigenaar van de grond is, want ook de eigenaar kan de grond verhuurd of verpacht hebben en men mag dan geen inbreuk maken op de rechten van de huurder of de pachter.

Niet noodzakelijk is, dat er schade is toegebracht. Is dit wel het geval, dan wordt dit vermeld, omdat dit bij de waardering van het feit voor de rechter van belang is. De opgave stelt, dat men kippen heeft laten lopen; de wet verbiedt het laten lopen van „niet-uitvliegend pluimgedierte“. Dat kippen behoren tot het „niet-uitvliegend pluimgedierte“ is een feit van algemene bekendheid (art. 339 Sv.). Toch verdient het voor een juiste qualificatie aanbeveling in het proces-verbaal „niet-uitvliegend pluimgedierte“ te noemen met vermelding van hoeveel kippen er sprake is.

De wet spreekt over „zijn“ niet-uitvliegend pluimgedierte. Blijkbaar heeft de wetgever het eigendom van het pluimgedierte als voorwaarde der overtreding gesteld. M.i. mag het niet als fout worden aangerekend als de verdachte geen eigenaar, doch houder of hoeder van de kippen is, maar het verband tussen verdachte en de kippen moet aanwezig zijn. Voldoende is te achten, dat de verdachte spreekt over „mijn“ kippen.

Het strafbare feit van art. 458 Sr. is beperkt tot „tuinen of enige grond, die bezaaid of bepoet of beplant is. De opgave spreekt over bezaaide grond en daarom moet het proces-verbaal niet spreken over tuinen.

Bezaaide grond is ook die, waarop het gezaaide reeds boven de grond gekomen en groeiende is.

In het proces-verbaal behoort niet bewezen te worden, dat de verdachte wist, dat de grond bezaaid was. Wanneer hij echter zou ontkennen, dat de grond bezaaid is, dan moet naar deze toestand uitdrukkelijk een onderzoek worden ingesteld. Het zou niet voldoende zijn als de bezaaiing slechts een schijnhandeling was.

Tenslotte nog enige algemene opmerkingen. Het behoeft geen betoog, dat uit het proces-verbaal moet blijken, dat de verbaliserende ambtenaar inderdaad algemeen opsporingsambtenaar is en dus tot het maken van het proces-verbaal bevoegd.

Het is niet nodig en zeker ongebruikelijk, dat van de klacht een gehele aangifte wordt opgemaakt.

De tijd en de plaats van het strafbare feit moet voldoende uit het proces-verbaal blijken. De tijd moet vermeld worden, omdat deze in de dagvaarding moet voorkomen en met het oog op eventuele verjaring. De plaats moet er in voorkomen, ook met het oog op de dagvaarding en in verband met de betrekkelijke bevoegdheid van de rechter. Een enkele maal is vermeld, dat de verdachte thuis is

opgezocht en dat hij daar is staande gehouden. Dit is volkomen overbodig. Staande houden is geen eis van strafbaarheid, maar komt alleen ter sprake als het gaat over de bevoegdheid van de ambtenaar.

Ten aanzien van het vermelden van schikking of wel oproeping wordt opgemerkt, dat de betreffende voorschriften op verschillende plaatsen afhankelijk zijn van de algemene of bijzondere voorschriften door het Openbaar Ministerie bij de Kantongerechten gegeven, die op tal van plaatsen verschillend zijn. Vermeldt men echter dat een oproeping is uitgereikt, dan mag daarin natuurlijk geen fout voorkomen.

Zij die voor het diploma kwamen, waarop de *aantekening* gesteld is, dat het diploma met lof is verworven, kregen de tijd van 2½ uur om een misdrijf-proces-verbaal te maken. De examen-eisen schrijven voor dat een eventuele aangifte moet worden opgenomen, getuige en verdachte moeten worden gehoord en eventuele aanhouding en inbeslagneming moeten worden vermeld.

De opgave is zo gesteld, dat het ter keuze van de candidaat is gelaten om hier het misdrijf van art. 310 dan wel dat van art. 311 W. v. S. te nemen.

De opgave spreekt van het doen van een aangifte en deze aangifte wordt door de aangever en de opsporingsambtenaar na voorlezing ondertekend.

De aangever verklaart alleen dat wat hij zelf kan verklaren. Uit de aangifte moet dus blijken, dat er op een zeker tijdstip geld aanwezig was en dat dit geld er op een later tijdstip niet meer was. Hij kan niet verklaren, dat het is weggenomen, doch alleen, dat het weg is. Natuurlijk moet vermeld worden hoeveel geld er vermist wordt en waaruit dit bestond. Er moet blijken, dat het geld in een enveloppe zat en dat deze ook weg is. Het geldkistje behoeft niet verdwenen te zijn. Wel moet blijken hoe de aangever de vermissing bemerkte en waar hij het geldkistje heeft gevonden, alsmede waar dit vóór de diefstal stond. Teneinde vast te stellen of er verbreking heeft plaats gehad dan wel het vermoeden bestaat, dat er een sleutel is gebruikt, moet worden vermeld wat de aangever daaromtrent zegt en later wat de verbalisant heeft waargenomen.

Natuurlijk is ook van belang, dat blijkt of de dief van buiten is binnengekomen en hoe.

De opgave schrijft voor, dat de verbalisant gebruik moet maken van de hulpmiddelen, die in dergelijke gevallen worden aangewend. Niet vereist is, dat hij een deskundig rapport bijvoegt, maar hij moet vermelden wat hij deed om vingerafdrukken of krassporen voor het deskundig onderzoek te bewaren en veilig te stellen. Dit geldt niet alleen voor het geldkistje, maar ook voor de deuren en ramen, die hierbij een rol hebben gespeeld.

Vereist is dat de dader wordt aangehouden. Hier is mogelijk de opmerking op zijn plaats, dat het proces-verbaal moet zijn gedagtekend. Te veel wordt vergeten, dat deze eis der wet wil, dat men de datum vermeldt, niet alleen waarop de aangifte werd gedaan, maar ook waarop de getuigen of verdachte zijn verhoord, mitsgaders de data van aanhouding, inbeslagneming en andere ambtshandelingen.

Er moeten twee getuigen worden gehoord, dus moet men ook twee verklaringen opnemen. Niet goed is, dat men één verklaring door twee personen laat afleggen. De wet schrijft voor het proces-verbaal der politie niet voor, dat de getuigen moeten tekenen, maar dit is wel gewenst.

Heeft er een inbeslagneming plaats in een woning, dan moet de vrijwillige afgifte zijn gevorderd, omdat de wet deze vorm voorschrijft alleen voor inbeslagneming in een woning.

Veel examenwerk vertoont de fout, dat er een gebrek is aan zakelijkheid. Men moet de juiste verhouding aanvoelen tussen beknoptheid en duidelijkheid.

Wanneer er goederen zijn in beslag genomen, dan moeten deze aan verdachte, aangever en eventueel ook aan getuigen getoond worden. Dit is natuurlijk niet nodig als men het goed bijvoorbeeld op de verdachte zelf aan-

treft. In dat geval wordt het alleen aan de aangever of getuigen getoond.

Uit het proces-verbaal moet blijken, waar de in beslag genomen voorwerpen zijn gebleven.

Ten aanzien van het eigendom van het geld moet de aangever verklaren, dat het hem toebehoorde en de verdachte, dat het hem niet toebehoorde. Het komt er niet op aan, dat de verdachte zegt te weten, dat het geld van de aangever is maar wel dat hij verklaart, dat het niet hem toebehoorde.

De aangever moet verklaren, dat hij niemand het recht heeft gegeven het geld weg te nemen en de verdachte, dat hij niet het recht had om het weg te nemen.

Bekent de verdachte, dan moet hij verklaren, dat hij het geld heeft weggenomen, niet dat hij het heeft medegenomen of toegeëigend, maar men moet spreken van wegnemen. Als verdachte dit toegeeft dient hij te verklaren, waarom hij het heeft medegenomen, want daaruit moet het oogmerk van wederrechtelijke toeëigening blijken.

Er zijn kandidaten, die het feit zeer ingewikkeld hebben gemaakt. Nodig was dit niet, want men liet aan de candidaat over om hiervan eenvoudige diefstal dan wel diefstal onder verzwarende omstandigheden te maken.

In een verklaring van de verdachte heb ik aangetroffen, dat hij vermeldt, dat hij het plan opvatte om het geld zich toe te eigenen, maar niet werd gezegd door de verdachte, dat hij het geld wegnam.

In een werkstuk werd medegedeeld, dat een gevonden vingerafdruk overeenkwam met die van de verdachte. Beter is het dit aan een deskundige over te laten.

Bij de vermelding der aanhouding moet gezegd worden, dat de verwalisant zorg heeft gedragen voor de voorleiding voor de Hulp-Officier van Justitie. Was de verbalisant zelf Hulp-Officier dan moet gezegd worden dat de Officier van Justitie is kennis gegeven.

Een candidaat schrijft in zijn eigen verklaring, dat de inbreker het geldkistje op tafel heeft gezet. Dit kan hij niet gezien hebben. Wel zag hij dat het kistje bij zijn komst op tafel stond.

Een ander vermeldt, dat het geldkistje is opengebroken met een breekijzer. Hier verklaart de verbalisant iets wat hij niet zeker weet. Hij ziet alleen dat het blijkbaar is opengebroken.

Weer een ander zegt, dat de voetsporen niet van de huisgenoten zijn. Ook dat late men aan de deskundige over. Tenslotte deelde een candidaat mede, dat de aangever geen toestemming heeft gegeven tot wederrechtelijke toeëigening, als ware het mogelijk dat hij daartoe wel toestemming gaf!

's-Gravenhage.

J. H. G. v. d. Berg

— ◇ —

Aantekeningen bij de uitwerking van opgave D van het vak Nederlandse Taal

1. *Gevraagd.* Verleden deelwoord van het werkwoord *vragen*. Een verleden deelwoord heeft dikwijls één der hulpwerkwoorden *hebben*, *zijn* of *worden* of een vorm daarvan bij zich. Dit verleden deelwoord eindigt op één *d* omdat de verleden tijd is: *vraagde* (tegenwoordig meestal: vroeg).

Bemoeiingen. Met twee *i's*. Geen deelteken op één van de *i's*. Het deelteken of trema dient om vergissingen in de uitspraak te voorkomen. Is verwarring mogelijk, dan schrijve men het deelteken; dus: *zoëven*, *ruïne*, *geïlustreerd*, *egoïsme* enz. Echter geen trema in: *buig*, *glooiing*, *beogen* enz.

Hopeloze. Zonder *n*.

Doet. Tegenwoordige tijd, 3e persoon, van het werkwoord: *doen*. De tegenwoordige tijd van een werkwoord wordt, in het enkelvoud, gevormd door achter de stam een *t* te plaatsen, behalve in de twee volgende gevallen: 1e. als het onderwerp *jij* (*je*) is en dit onmiddellijk achter het werkwoord staat; 2e. als het onderwerp *ik* is.

Bloedt. Tegenwoordige tijd, 3e persoon, van het werkwoord: *bloeden*. Stam en een *t*.

2. *Geoorloofd*. Bijvoeglijk naamwoord. Oorspronkelijk het verleden deelwoord van het werkwoord *oorloven*, waarvoor wij thans veroorloven gebruiken. De deelwoorden eindigen op een *d*, want de verleden tijd is: (ver)oorloofde.

Houten, stenen. Stoffelijke bijvoeglijke naamwoorden eindigen bijna alle op *en*: *ijzeren, koperen, gouden, zilveren, wollen, linnen*, enz. Uitzonderingen zijn: *lakense, duffelse en neteldoekse* alsmede enige vreemde woorden als *mica, gummi, platina, emaille*, enz.

Behoeft. Tegenwoordige tijd, 3e persoon, van het werkwoord *behoeven*. Stam en een *t*.

3. *Voorgestelde*. Een verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Het verleden deelwoord is: *voorgesteld*. Er komt, wanneer het als bijvoeglijk naamwoord wordt gebruikt, slechts een *e* achter. Twee *d's* heeft hier in het geheel geen zin en wel. 1e. omdat het in deze zin geen werkwoord is (het werkwoord in deze zin is *vond*) en 2e. is het voor de uitspraak niet nodig. Wel b.v. in geredde passagiers, het bekladde papier.

Ingebrachte. Eveneens een verleden deelwoord dat als een bijvoeglijk naamwoord is gebruikt. Zie verder de opmerking bij *voorgestelde*.

Vond. Verleden tijd van het werkwoord *vinden*. De verleden tijd wordt alleen gevormd door verandering van de stamklinker *vind* — *vond*.

4. *Geslaagd*. Verleden deelwoord van het werkwoord *slagen*, hier als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is: *slaagde*.

Genoemd. Verleden deelwoord van het werkwoord *noemen*. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is *noemde*.

Vergastte. Verleden tijd van het werkwoord *vergasten*. De verleden tijd van zwakke werkwoorden wordt gevormd door achter de stam *te(n)* of *de(n)* te plaatsen. Het onderwerp is hier *men*; dat is enkelvoud, zodat het werkwoord geen *n* krijgt.

Interessante. Met één *r* en dubbel *s*.

Onthaalde. Verleden tijd van het werkwoord *onthalen*; zwak werkwoord. Achter de stam: *de*. Geen *n* omdat het onderwerp — *men* — enkelvoud is.

Uitgezochte. Verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Zie de opmerking bij zin 3.

Allen. Als woorden zoals: *vele, sommige, alle, enige, enkele, weinige* enz. als bepaling bij een zelfstandig naamwoord staan, b.v. *vele kandidaten namen* aan het examen deel, *enige agenten zorgen voor de orde, enkele mensen waren niet op tijd, dan blijven zij onveranderd*. Worden ze daarentegen zelfstandig gebruikt, b.v. *velen namen aan het examen deel, allen waren in een goede stemming, dan krijgen zij een n*, doch alleen wanneer ze *personen aanduiden*.

5. *Degenen*. Dit is een zgn. bepalingaankondigend voor-naamwoord. Het krijgt in deze zin een *n* omdat — zoals uit het verdere gedeelte van de zin blijkt — er meer dan één persoon mee wordt aangeduid.

Wisten. Verleden tijd van het sterke werkwoord *weten*. Een sterk werkwoord verandert in sommige vormen de stamklinker. Bij een sterk werkwoord passen we nimmer de regel toe: in de verleden tijd krijgt het werkwoord achter de stam *de* of *te*, dat geldt alleen voor zwakke werkwoorden. Er kan hier dus geen sprake zijn van twee *t's*.

Vermoedelijk. Met één *d* en één *l*.

Zovelen. Zie de opmerking bij zin 4: *allen*.

Schaadden. Verleden tijd, meervoud, van het zwakke werkwoord *schaden*. Achter de stam wordt *den* geplaatst.

Verwachten. Een gemakkelijk te onthouden ezelsbruggetje is, dat we achter het woordje te gewoonlijk het gehele werkwoord schrijven; geen verleden tijdvorm dus.

Moesten. Verleden tijd van het sterke werkwoord *moeten*. De verleden tijd wordt hier gevormd door de stamverandering: *moet-moest*. De kwestie *te* of *de* achter de stam komt hier niet ter sprake.

Berusten. Na de hulpwerkwoorden: *kunnen, zullen,*

mogen, moeten, laten, willen, blijven, schrijven we het gehele werkwoord onveranderd.

6. *Meende*. Verleden tijd van het zwakke werkwoord *menen*. Stam van het werkwoord en *de*.

Clîënt. Denk om het trema op de *e*. Hier is het nodig voor de uitspraak. Zie verder de opmerking bij *bemoeiing* in zin 1.

Clementie. Is welwillendheid, genade.

Pleiten. Met *ei*.

Benieuwt. Tegenwoordige tijd, 3e persoon, van het werkwoord *benieuwen*: stam en een *t*. Dit werkwoord komt alleen maar voor in de 3e persoon. Het kan hier niet zijn: *benieuwde*, want dan zou het verdere gedeelte van de zin hebben moeten luiden:of de verdachte veroordeeld zou worden.

Veroordeeld. Verleden deelwoord van het zwakke werkwoord: *veroordeelen*. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is: *veroordeelde*.

7. *Grote*. Bijvoeglijk naamwoord, één *o* en één *t*. We kennen ook het zelfstandig naamwoord: *grootte*; b.v. in een zin als: de grootte van het terrein was 20 hectaren.

Verhuist. Tegenwoordige tijd, 2e persoon van het werkwoord *verhuizen*: stam en een *t*.

Vind. Tegenwoordige tijd, 2e persoon van het werkwoord: *vinden*. Het onderwerp van deze zin is *je* en daar dit onmiddellijk *achter* het werkwoord staat, krijgt de stam geen *t*.

In den beginne. Is een zgn. staande uitdrukking. De buigings-*n* blijft hier gehandhaafd. Zo ook in: met voorbedachten rade, in koelen bloede, in den vreemde, met dien verstande, in levenden lijve, enz.

Went. Tegenwoordige tijd, 3e persoon van het werkwoord: *wennen*, stam en een *t*.

8. *Signalement*. Let er op dat eerst de *g* en dan de *n* wordt geschreven

Ontvreemde. Verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Het verleden deelwoord is: *ontvreemd*. Nu komt er alleen een *e* achter. Zie verder de aantekening bij *voorgestelde* in zin 3.

Verkerend. Hier hebben wij te doen met een zgn. tegenwoordig deelwoord. Zij duiden aan dat een toestand of handeling aan de gang is of het verkeren in een toestand: *fietsend, lachend, rustend*. Zij eindigen altijd op *d*.

Enigszins. Let op de *sz* in het midden; er komt geen *d* in voor.

Nikkelen. Stoffelijk bijvoeglijk naamwoord; zie de aantekening bij *houten* in zin 2.

Imitatie. Eén *m*.

Linnen. Stoffelijk bijvoeglijk naamwoord; zie boven.

Bagagedrager. Dit woord levert niet veel moeilijkheden op.

9. *Gesloten*. Verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Eindigt op een *n*; het blijft nu onveranderd.

Allerlei. Met *ei*.

Verbreide. Verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Het verleden deelwoord is *verbreid*; er komt nu alleen een *e* achter.

Practijk. Met een *ij*.

10. *Verluidt*. Met *dt*. Het werkwoord *verluiden* betekent: bekend doen worden, laten weten. De uitdrukking: *naar verluidt* was oorspronkelijk (en soms hoort men het nog wel eens) *naar het verluidt* = naar men bericht. We hebben dus te doen met een tegenwoordige tijd, 3e persoon: stam en een *t*.

Nadert. Tegenwoordige tijd, 3e persoon van het werkwoord *naderen*. Stam en een *t*.

Vele. Zie de toelichting bij *allen* in zin 4. *Vele* wordt hier gebruikt als een bepaling bij een zelfstandig naamwoord (jaren) en krijgt dus geen *n*.

Arbeidt. Tegenwoordige tijd, 3e persoon van het werkwoord *arbeiden*. Stam en een *t*.

Voltooiing. Zie de toelichting bij *bemoeiing* in zin 1.

11. *Wederrechtelijk*. Let er goed op, dat er eerst twee *r*'s achter elkaar komen — weder en rechtelijk — doch dat achter de *e* van *te* geen *r* komt. Wel in een rechterlijke beslissing. Dit woord is afgeleid van *rechter*, terwijl woorden als gerechtelijk, strafrechtelijk en wederrechtelijk zijn afgeleid van *recht*.

Dat. Is hier een betrekkelijk voornaamwoord. 't Zelfstandig naamwoord of voornaamwoord, dat de zelfstandigheid betekent, die door het betrekkelijk voornaamwoord wordt aangeduid, heet het *antecedent*. *Wat* is hier niet goed; dat gebruikt men o.a. als het antecedent een hele zin is: hij heeft mij vaak geholpen, *wat* ik erg op prijs heb gesteld.

Ten dele. Is een zgn. staande uitdrukking.

Toebehoort. Tegenwoordige tijd, 3e persoon, van het werkwoord *toebehooren*. Stam en een *t*.

Vernielt, beschadigt. Idem, respectievelijk van de werkwoorden *vernietelen, beschadigen*.

Wordt. Idem van het werkwoord *worden*.

Gestraft. Verleden deelwoord van het werkwoord *straffen*. Te herkennen aan het hulpwerkwoord: *wordt*. Dit verleden deelwoord eindigt op *t*, want de verleden tijd is *straffe*.

12. *Vervulden*. Verleden tijd, meervoud van het werkwoord *vervullen*. Stam en *den*.

Konden. Verleden tijd van het werkwoord *kunnen*, meervoud.

Architect. Met *ch*.

Theater. De eerste letters zijn: *th*.

Gebouwd. Verleden deelwoord — zie het hulpwerkwoord *was* — van het werkwoord *bouwen*. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is *bouwde*.

13. *Gewiekste*. Betekent: slim, glad, uitgeslapen. Achter de *k* schrijven we geen *t*. Er bestaat ook een woord *gewikt*, dat dezelfde betekenis heeft.

Wisten. Zie de aantekening bij zin 5.

Had. Dit woord eindigt bijna altijd op *d*. Alleen in deftige stijl gebruikt men nog wel eens *gij hadt*.

Gelag. Letterlijk betekent dit woord de gezamenlijke vertering. In figuurlijke zin heeft de uitdrukking: *het gelag betalen*, de betekenis van: de straf van anderen dragen.

14. *Hield*. Verleden tijd van het werkwoord *houden*; eindigt altijd op *d*, want de verleden tijd meervoud is *hielden*.

Allerpakkendst. Let op de drie laatste letters: *dst*.

Dat. Zie de aantekening bij zin 11.

Aanvankelijk. Zij die een goed gehoor hebben, horen dat de *n* als de klank *ng* wordt uitgesproken. Wij schrijven die *g* echter niet. Hetzelfde is het geval bij woorden als *kettinkje, rottinkje*, enz.

Logisch. De *ch* wordt gewoonlijk alleen daar geschreven, waar de *ch* nog wordt uitgesproken. In het achtervoegsel *isch*, moeten we deze twee letters echter blijven schrijven. *Logenstraff*. Verleden deelwoord van het werkwoord *logenstraffen*, d.w.z. de onwaarheid van iets doen blijken. Eindigt op *t*, want de verleden tijd is: *logenstraffe*. Let op het verschil met *loochen*.

15. *Violist*. Met één *l*.

Speelde. Verleden tijd van het werkwoord *spelen*. Stam en *de*.

Volksmelodieën. De klemtoon van dit woord in het enkelvoud ligt op de laatste lettergreep. In dit geval wordt het meervoud gevormd door achtervoeging van *en*. Andere voorbeelden: *symphonieën, epidemieën*. Valt de klemtoon niet op de laatste lettergreep, dan wordt het meervoud gevormd door achtervoeging van *n*: *Italië, liliën, provinciën*.

Begeleid. Verleden deelwoord — zie hulpwerkwoord *werd* — van het werkwoord *begeleiden*.

Werd. Wordt altijd met *d* geschreven. In deftige stijl vinden we nog wel eens: *gij werd*.

Pianist. Eén *n*.

16. *Bezochten*. Verleden tijd, meervoud, van het sterke werkwoord *bezoeken*. Hier geldt niet de regel: *stam en ten*, want de verleden tijd wordt niet op die wijze uitgedrukt, doch door verandering van de *stam-klinker*. We schrijven dus maar één *t*.

Duizenden. Een telwoord, dat hier zelfstandig is gebruikt. Men kan het vervangen door: *duizendtallen*.

Succes. Let op de twee *c*'s.

Koesterd. Verleden deelwoord van het werkwoord *koesteren*. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is *koesterde*.

17. *Ten volle*. Staande uitdrukking.

Ondervonden. Verleden deelwoord als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Het deelwoord eindigt op *n* en deze *n* blijft staan.

Beledigd. Verleden deelwoord van het werkwoord *beledigen*, als bijvoeglijk naamwoord gebruikt. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is: *beledigde*.

Gevoelt. Tegenwoordige tijd, 2e persoon, van het werkwoord *gevoelen*. Stam en *t*. Men zou hier ook kunnen schrijven: *gevoelde*.

18. *Geschiedt*. Tegenwoordige tijd, 3e persoon van het werkwoord *geschieden*. Stam en *t*.

Zorgt. Idem van het werkwoord *zorgen*.

Wordt. Idem van het werkwoord *worden*.

Geleid. Verleden deelwoord — zie hulpwerkwoord *wordt* — van het werkwoord *geleiden*.

19. *Dauw*. Met *au*. *Douw* is het in de spreektaal nogal eens gebruikte woord voor *duw*.

Wilden. Verleden tijd van het werkwoord *willen*, zwak werkwoord. Stam en *den*.

Verrassen. Twee *r*'s en dubbel *s*.

20. *Tengevolge*. Staande uitdrukking.

Gedaald. Verleden deelwoord van het werkwoord *dalen*. Eindigt op *d*, want de verleden tijd is *daalde*.

Dividend. Eindigt op *d*.

Uitkeert. Tegenwoordige tijd, 3e persoon van het werkwoord *uitkeren*. Stam en *t*.

Daarna

J. Bekking

BIJ SNELVERKEER GEEN ALCOHOL

Bij de diverse gelegenheden dat ik als verkeersman betrokken ben geweest bij het achtervolgen en staande houden van automobilisten, die voor- of tijdens het hanteren van het autostuur in meer- of mindere mate hun penningen aan Bacchus hadden geofferd, heb ik steeds

de gewoonte gehad het door de betrokken chauffeur bestuurde motorrijtuig aan een onderzoek te onderwerpen. Mijn belangstelling ging in die gevallen in het bijzonder uit naar de stuurinrichting van het motorrijtuig. In alle gevallen werd het motorrijtuig door mijzelf bereden, zulks met toestemming van de staande gehouden automobilist. Door deze handeling trachtte ik het volgende te bereiken n.l.:

1e. Het tegengaan van het maken van fouten, die mogelijk onverdiend in het nadeel van de betrokken bestuurder zouden kunnen uitvallen.

2e. Het voor de Rechterlijke Macht gemakkelijker maken tot het vormen van een oordeel over de zaak.

Naar mijn mening zal over het algemeen de desbetreffende Ambtenaar van het Openbaar Ministerie gesteld zijn op een passage in het proces-verbaal van de verbalisant, waaruit hem blijkt dat met het motorrijtuig, bestuurd door een geheel nuchter persoon, een kaarsrechte weg zonder slingeren kan worden afgelegd en de geconstateerde slingerbewegingen dan ook niet geweten kunnen worden aan een technische onvolmaaktheid van de stuurinrichting van het betrokken motorrijtuig.

Indien men dit onderzoek niet instelt en vanzelfsprekend een dergelijke passage in het proces-verbaal ontbreekt, zal een verdachte, of zijn raadsman, mogelijk met succes dit „stokpaardje” kunnen berijden. Als deze uitvlucht voor de waarheid zou worden aangezien, zou deze onvolledigheid in onderzoek en p.v. niet bevorderlijk zijn voor het tegengaan van het gebruik van alcohol bij snelverkeer en de mening van het publiek stimuleren „dat het zo'n vaart niet loopt”.

Op de zittingen komt het wel voor dat verdachten het slingeren van de wagen op de stuurinrichting schuiven, terwijl alcohol de oorzaak is. Toch is dit niet altijd het geval. Er kunnen omstandigheden zijn dat het slingeren niet te wijten is aan de gebruikte alcohol, doch inderdaad aan de stuurinrichting.

Ter illustratie een recent, door mij meegemaakt voorval.

„Op een avond, het was reeds donker, reed ik per motor over een autoweg en zag voor mij uit een personenauto rijden, waarvan de bestuurder zijn rechter weghelft maar niet kan houden. Dan reed de wagen weer rechts op de weg, dan weer links, terwijl daarbij zonder noodzaak van het linkerweggedeelte werd gebruik gemaakt. Kwam er een tegenligger aan, dan werd de wagen weer abnormaal veel naar rechts gestuurd, om vooral toch maar geheel vrij van de tegenligger te blijven. Naar mijn mening waren dit trappante tekenen van alcoholge(mis)bruik door de bestuurder. Ik meende dan ook dat ik bij de daaropvolgende staandehouding van de bestuurder een mooie slag geslagen had. Het kwam echter anders uit. De bestuurder rook weliswaar naar drank, doch was overigens geheel normaal. Op mijn vraag hoeveel borrels er waren gebruikt, antwoordde hij zonder omwegen en resoluut: „2 cognacjes, twee uur geleden bij een kennis daar en daar”. De man kletste niet, stond niet onvast op zijn benen en had geen enkele steun nodig om normaal op Moeder Aarde te blijven staan. Ik was echter niet overtuigd dat de 2 cognacjes aan het slingeren geen schuld hadden. Na discussie en na de nodige notities gemaakt te hebben, vroeg ik de bestuurder mij te willen toestaan zijn wagen te besturen. Dit werd direct toegestaan. Ik kroop achter het stuur en voordat ik 5 meter met de wagen had afgelegd wist ik dat de genuttigde alcohol niet debet was aan het slingeren, daar het mij ook niet mogelijk was om de wagen rechttuit te laten rijden. Op een zijweg, ik reed alleen, inspecteerde ik de stuurinrichting met behulp van een zaklantaarn. Ik zag toen dat de voorasuiteinden met fusee's en ankerplaten brandschoon waren en vers vet aanwezig was. De oorzaak was nu snel vastgesteld. Niet de alcohol was in de eerste plaats de schuld van dit slingeren, doch de (te) deugdelijke nauwkeurig werkende stuurinrichting was de oorzaak.

Het zal wel lang duren voordat bij deze wagen de fusee's ruimte gaan vertonen.

De bestuurder, die op autotechnisch gebied maar weinig wist en ook niet wist wat fusee's waren, had die dag zijn geheel gereviseerde auto van de reparateur terug ontvangen en hij toonde mij de rekening, waaruit bleek

dat inderdaad de fuseepennen en -bussen waren vernieuwd. De opgeluchte bestuurder vervolgde zijn weg in de mening, dat hij ten opzichte van het gebruik van alcohol door het oog van een naald was gekropen. Ik heb goede hoop dat hij in het vervolg ook 2 cognacjes laat staan als hij moet rijden. Bij onderzoek bleek dat de gehele verklaring van de bestuurder op waarheid berustte.”

Ik heb gemeend dit kleine praktijkgeval aan de openbaarheid te moeten prijsgeven in het belang van de nieuwe- en jonge collega's der Verkeersgroepen, die nog over een niet te grote ervaring beschikken en die individueel ook voor analoge gevallen kunnen komen te staan.

H. F. Kuit,
Wmr. 1e kl. Verkeersgroep R.P.
te Nijmegen

BUURMEISJES BOODSCHAP

Het dochtertje van mijn buurman belde aan. Toen ik de deur geopend had sprak zij: „Of mijn vader even de hark mag.”

Wat moet men daarop antwoorden? Ofschoon er bezwaren kunnen worden aangevoerd tegen de wijze waarop de boodschap werd overgebracht, bleven de overwogen aanmerkingen onuitgesproken. De hark werd uit de schuur gehaald en met een vriendelijk gezicht uitgeleend. Op dezelfde dag overhandigde een politieambtenaar mij een papier met de woorden: „Of u dit even wilt nazien.” Blijkbaar was de ambtenaar een volgeling van dezelfde school als het buurmeisje. Waarom hem dan anders bejegend dan het kind? Derhalve vertrok de ambtenaar zonder iets te vermoeden van de schok die hij mij had toegebracht. Het document onderging de gevraagde bewerking.

Koestert u niet dezelfde vrees als ik, dat straks de nazaten van het meisje en die van de politieambtenaar hun verzoeken tot in lengte van dagen in dezelfde vorm zullen doen? Wij weten onmiddellijk te zeggen hoe het wel had moeten gebeuren. Het meisje had behoren te zeggen: „Mijn vader vraagt of hij even de hark mag” en de ambtenaar had kunnen vragen: „Wilt u dit even nazien?”

Zij behielpen zich echter met het stuntelig aandoende „of u”. Taalkundig deugt het niet, omdat wij in welverzorgde taal onze zinnen niet met dit voegwoord beginnen; evenmin kan het op deze wijze overbrengen van een boodschap of verzoek tot de juiste omgangsvormen worden gerekend.

Paedagogen zullen ons misschien kunnen vertellen dat het meisje geen schuld treft, doch dat haar opdrachtgever, mijn buurman, de tekst van het verzoek letterlijk had dienen te verstrekken.

Maar dan blijft onze collega nog over, een man met een zelfstandige positie en met eigen verantwoordelijkheid. Hij is terecht het voorwerp van onze blaam. Dat hij zich zo onbeholpen uit, komt doordat hij er nooit eerder aandacht aan heeft geschonken!

Welnu: „Of u er maar op wilt letten!”

Sw.

Datum:	Zonsopgang:	Zonsondergang:
18 Juli 1950	4.40 uur	20.51 uur;
19 " "	4.42 "	20.50 " ;
20 " "	4.43 "	20.49 " ;
21 " "	4.44 "	20.47 " ;
22 " "	4.46 "	20.46 " ;
23 " "	4.47 "	20.45 " ;
24 " "	4.48 "	20.44 " ;
25 " "	4.50 "	20.42 " ;
26 " "	4.51 "	20.41 " ;
27 " "	4.52 "	20.39 " ;
28 " "	4.54 "	20.38 " ;
29 " "	4.56 "	20.36 " ;
30 " "	4.57 "	20.35 " ;
31 " "	4.59 "	20.33 " ;

Verlichting:

Artt. 16-19, 29, 59, 62bis en 63 M.R.R., vanaf een half uur na zonsondergang tot een half uur voor zonsopgang. Voor vaartuigen geldt Hoofdstuk II van het Binnenaanvaringsreglement (vanaf zonsondergang tot zonsopgang).

Jachtwet 1923:

Art. 18: in het gehele Rijk is de jacht geopend op:

Grof wild:

reebokken van 24 Juli tot en met 11 Augustus 1950. Op de eilanden Ameland en Schiermonnikoog wordt de jacht op reewild niet geopend.

Waterwild:

alle soorten eenden, behalve bergeenden, eidereenden en krooneenden: van 24 Juli 1950 tot en met 31 Januari 1951, met dien verstande, dat de jacht over het tijdvak van 24 Juli tot en met 6 Augustus 1950 slechts is geopend van een half uur vóór zonsopgang tot 8 uur en van 16 uur tot een half uur na zonsondergang.

In het gehele Rijk wordt de jacht *niet* geopend op:

- eenden van welke soort ook, die wegens hun onvolledige bevedering niet in staat zijn tot vliegen;
- edelherten, damherten, reekalveren (geboren in 1950), dassen, steenmarters, boommarters, otters (waar zij in het Rijk tot het wild zijn gerekend), korhennen, zwanen, brandganzen, rotganzen, Canadaganzen, eidereenden, bergeenden, krocneenden, duikers, kemphanen, wulpen, scholeksters, grutto's, tureluurs, meerkoeten en waterhoentjes. (Voor de volledige bepalingen inzake opening en sluiting van de jacht 1950/1951 zie de beschikking van de Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening van 1 Juli 1950, afd. J., nr. 396, in de rubriek „Officiële Mededelingen” in dit nummer).

Riviervisserijreglement 1932 (Stbl. nr. 315):

Art. 12, letter a en 13: in afwijking van het bepaalde bij deze artikelen is bij beschikking van de Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening van 4 Juli 1950, afd. Visserijen, nr. 5516, — zie in dit nummer onder „Officiële Mededelingen” — bepaald dat *tot en met 31 December 1950* wordt toegestaan in de Oude Maas, beneden de brug te Spijkenisse, en de Botlek, boven de afdamming, te vissen met een aaskuil, mits men voorzien is van een daartoe strekkende vergunning van het districtshoofd.

Vaktechnische vragen

Aanvullend antwoord op vraag 54/1950:

Een lezer te M. is het weliswaar eens met ons antwoord op vraag 54 in deze jaargang, maar meent, dat de verkoop van patates frites, waarover het in de vraag gaat, gedekt wordt door art. 3, lid 2, onder c, van de Winkelsluitingswet. Blijkbaar gaat hij daarbij uit van de veronderstelling, dat de winkels, waarover de vraag sprak, „patates-frites-bakkerijen” waren. Dat bleek niet uit de vraag, maar het is mogelijk.

In verband hiermede zendt dezelfde lezer ons een uitspraak van de rechtbank te Maastricht, die van betekenis is voor de uitlegging van art. 3, lid 2, onder c, van de Winkelsluitingswet.

De houder van een patates-frites-kraam, die zijn kraam te 8.30 uur nog geopend had, werd door de kantonrechter schuldig verklaard aan het „een winkel voor het publiek „geopend hebben tussen 8 uur des namiddags en 5 uur „des voormiddags”.

In hoger beroep sprak de rechtbank te Maastricht bij vonnis van 10 Februari 1936 de verdachte vrij, „overwegende dat met name niet bewezen is, dat ver- „dachte een winkel voor het publiek geopend heeft ge- „houden, vermits veeleer is gebleken, dat de door ver- „dachte ten tijde en ter plaatse als bij oorspronkelijke „dagvaarding gesteld gehouden patates-frites-kraam valt „te rangschikken onder de „andere inrichtingen”, in de

„Winkelsluitingswet bij artikel 3 onder c tezamen met „koffiehuizen en restaurants genoemd, waar uitsluitend „of in hoofdzaak spijzen voor gebruik ter plaatse worden „verkocht”;

„overwegende toch, dat het der Rechtbank aannemelijk „voorkomt, dat patates-frites aan een kraam als van ver- „dachte althans in hoofdzaak voor gebruik ter plaatse „worden verkocht, vooreerst wegens de aard van het „artikel, dat slechts terstond na aflevering nog smakelijk „kan worden genuttigd, vervolgens wegens de aard der „gegadigden, welke slechts bij uitzondering zullen be- „staan uit omwonenden of andere personen, die deze „waar aan de kraam van verdachte komen kopen ten „einde die naar een andere plaats mee te nemen, doch „in hoofdzaak uit voorbijgangers, die weliswaar de „patates-frites niet kunnen gebruiken in de kraam, maar „toch ter plaatse, waar het voldoende is, dat het verbruik „geschiedt in de onmiddellijke omgeving van de kraam, „al ware het op een afstand van enkele meters, terwijl „art. 3 onder c niet vereist, dat het verbruik plaats vinde „in een besloten ruimte”; ... enz.

De eerste overweging wekt de indruk, dat een patates-frites-kraam geen winkel werd geacht. Naar onze mening is zulk een kraam wel een winkel, al kan zij tevens een inrichting zijn, als bedoeld in art. 3, lid 2, onder c. In de overwegingen wordt voorts gesproken van inrichtingen

„waar uitsluitend of in hoofdzaak spijzen voor gebruik ter plaatse worden verkocht”. Art. 3 der wet spreekt echter van inrichtingen, waar uitsluitend of in hoofdzaak spijzen of dranken voor verbruik ter plaatse worden bereid of ten verkoop in voorraad zijn. Verder blijkt uit het vonnis niet dat de verkoop na 8 uur uitsluitend voor verbruik ter plaatse geschiedde. Alleen deze verkoop is in de genoemde inrichtingen na het gewone winkelsluitingsuur geoorloofd.

Twee dingen kunnen wij echter uit het vonnis afleiden namelijk.

- 1e. dat de rechtbank te Maastricht een patates-friteskraam beschouwde als een inrichting, als bedoeld in art. 3, lid 2, onder c, der Winkelsluitingswet;
- 2e. dat de rechtbank te Maastricht onder verbruik ter plaatse niet alleen verbruik in de inrichting, maar ook dat in de onmiddellijke omgeving van de inrichting verstond.

Wij danken de inzender van het vonnis voor zijn moeite.

V.

Vraag 140: *A. is in het bezit van een geldig Nederlands paspoort. Dit paspoort is en blijft eigendom van het Rijk. Hij heeft op zeker moment geld nodig en geeft het paspoort in pand aan B. voor f 25.—. A. heeft niet het oogmerk dit paspoort te verduisteren. Hij schrijft B. meermalen aan hem het paspoort te doen toekomen, doch B. geeft hieraan geen gevolg. C., waarschijnlijk bekend met deze transactie, komt in aanraking met B. en wil het paspoort kopen. B. weigert dit en zegt: „Verkopen doe ik het paspoort niet; als u mij f 25.— geeft kunt u het krijgen, dan heb ik tenminste mijn geld weer terug.” C. komt hierdoor in het bezit van het paspoort. C. vertoont veel gelijkenis met A. en maakt, zonder vervalsing of verandering, bij zijn buitenlandse reizen gebruik van dit paspoort. Wie is (zijn) er nu strafbaar? Bij welke beschikking of anderszins is de afgifte van paspoorten geregeld? Wordt overtreding van deze voorschriften met straf bedreigd of betreft het hier zuiver administratieve maatregelen?* hfdag. J. A. te 's-G.

Antwoord: De H.R. heeft beslist dat het „belenen” van goederen, die geheel of ten dele aan een ander toebehoren en die men anders dan door misdrijf onder zich heeft, (b.v. als bruiklenner, bewaarnemer, enz.) als daad van „toeëigening” in de zin van art. 321 Sr. moet worden beschouwd (H.R. 20-8-'14, N.J. '14, pag. 1142 en H.R. 29-1-'34, W. 12722, N.J. '34, 499).

De daad van „belening” sluit, evenals b.v. „opruiing”, steeds opzet in. Derhalve: hij die zijn paspoort, hetwelk Rijkseigendom blijft, en dat slechts aan een met name genoemde persoon in bruikleen verstrekt wordt, beleent, doet zulks willens en wetens en weet gewoonlijk óók dat hij tot deze belening niet bevoegd is, zodat hij verduistering pleegt.

U stelt wel dat A niet het oogmerk had het paspoort te verduisteren en bedoelt daarmee waarschijnlijk dat A het voornemen had zijn pas te zijner tijd weer in te lossen, maar dergelijke voornemens, waarvan de weg naar de hel geplaveid is, spelen hier nauwelijks een rol. Zo besliste de H.R. in het bovenaangehaalde arrest van 1934 dat degene, die dezelfde goederen, welke hij door belening verduisterd had, na de inlossing nogmaals beleende, tweemaal, dus ook de eerste maal, verduistering gepleegd had.

Het opzet behoeft dus slechts gericht te zijn op de daad

van belening en niet op het al dan niet inlossen van het pand.

Ook Noyon-Langemeyer (aant. 1 ad art. 321 Sr.) ziet de inlossing van het pand en de teruggave er van aan de eigenaar slechts als herstel van het nadeel, teweegebracht door het reeds gepleegde misdrijf.

Thans rijst de vraag of ook B. strafbaar is.

Bij arrest H.R. dd. 24-6-'47, N.J. '47 no. 443 werd beslist: als een bewaarnemer de hem in bewaring gegeven goederen verkoopt, dan pleegt hijzelf verduistering en de koper pleegt heling.

Ofschoon dus art. 416 Sr. slechts als heling strafbaar stelt: het kopen van een door misdrijf verkregen (verleden tijd!) goed, zodat de verduistering aan de heling vóóraf moet zijn gegaan, neemt de H.R. hier aan dat het de bedoeling van de wet is dat de verduistering chronologisch óók mag samenvallen met de heling: door de gelijktijdige daden van verkoop en koop pleegt de verkoper „verduistering” en de koper „heling”.

Waar, zoals we zagen, verduistering, behalve door verkoop, óók door in pand geven kan plaats vinden en waar heling, behalve door koop, óók door in pand nemen geschieden kan, moeten we dus, volgens de leer van de H.R., aannemen dat bij deze belening de pandgever „verduistering” en de pandnemer „heling” pleegt, en wel „opzetheling” daar practisch iedereen weet dat men 'n Rijkspaspoort nooit mag belenen.

B is dus strafbaar wegens opzetheling.

Ook C pleegt dan opzetheling daar hij enige goed koopt (desnoods: als geschenk aanneemt), waarvan hij weet dat het door misdrijf (i.c. de heling van B) verkregen moet zijn; hij ziet toch dat het paspoort niet op naam van B is uitgeschreven.

Eventueel kan C ook strafbaar worden wegens het opgeven van een valse naam, wanneer hij n.l. tegenover het bevoegd gezag op enige manier bevestigt dat de gegevens, voorkomend in het paspoort, op hem betrekking hebben. Ten overvloede is dezerzijds geïnformeerd bij de „Afdeling Paspoorten” in de hoofdstad, waaruit bleek dat geen bijzondere bepalingen op het door U gestelde geval van toepassing zijn.

Hn.

Vraag 141: *Bij de herziening van de Algemene Politieverordening dezer gemeente werd voorgesteld in de nieuwe politieverordening de volgende reeds jarenlang bestaande bepaling te handhaven.*

Deze bepaling luidt:

„Hij, die tussen 23 uur en zonsopgang over een weg goederen vervoert, is op vordering van een ambtenaar van politie verplicht te gedogen, dat deze goederen worden onderzocht.”

Bij de behandeling van het ontwerp in de strafverordeningcommissie werden tegen handhaving van dit artikel door enige leden bezwaren gemaakt. Volgens hen zou dit een ongeoorloofde uitbreiding zijn van het Wetboek van Strafvordering (art. 56). Ik deel deze mening niet. Voor toepassing van de betreffende artikelen van het Wetboek van Strafvordering dient er eerst sprake te zijn van een verdachte en voor toepassing van artikel 56 moeten er zelfs ernstige bezwaren tegen de verdachte bestaan. Zolang dus niet gezegd kan worden, dat ten aanzien van iemand uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit is toepassing van artt. 56 en 94 e.v. van het Wetboek van Strafvordering niet mogelijk. Het bewuste artikel van de politieverordening zoals hierboven omschreven is meer een contrólmaatregel en door toepassing hiervan kan

in sommige gevallen worden uitgemaakt of er inderdaad sprake kan zijn van een verdachte.

Mijn mening is, dat het moeten toelaten van onderzoek van meegevoerde goederen nog heel iets anders is dan het recht van touillering als omschreven in artikel 56 Sv. Het is hier meer een controlemaatregel, die in het belang van de openbare orde bezwaarlijk kan worden gemist. Voor zover mij bekend komt een dergelijke bepaling in meerdere politieverordeningen voor.

In verband met het bovenstaande zou het mij aange-naam zijn indien u de vraag kunt beantwoorden of aan op-neming van een dergelijke bepaling juridische bezwa-ren zijn verbonden. W.

Antwoord: Wij zijn het met u eens, dat de door u ver-melde bepaling geen uitbreiding van de in art. 56 Sv. verleende bevoegdheden inhoudt, aangenomen althans, dat onder vervoeren niet mede wordt verstaan het bij zich dragen in of onder de kleding. Zou dit laatste er wel onder begrepen worden, dan zou er onderzoek aan lichaam of kleding plaats kunnen hebben ten aanzien van andere verdachten dan die genoemd in art. 56 Sv., een onderzoek aan het lichaam zonder dat de officier van justitie of de hulpofficier dat bepaalt.

Dat het van groot nut is, vooral des nachts aandacht te schenken aan vervoerde goederen, staat buiten twijfel. Meermalen „slaat” de oplettende politie-ambtenaar daar-bij „raak”. Wij kunnen ons ook voorstellen, dat men de opsporingsambtenaren voor die praktijk wat meer vaste grond onder de voeten zou willen geven dan het Wet-boek van Strafvordering doet.

Toch hebben wij bedenkingen tegen de bepaling in uw verordening.

De politie-ambtenaar zal zich bij zijn onderzoeken wel beperken tot de gevallen, waarin de personen, die goede-ren vervoeren, op strafrechtelijk gebied ongunstig be-kend staan, of waarin die personen door hun wijze van doen of door de wijze en de soort van vervoer wantrou-wen wekken of waarin hun aanwezigheid des nachts in een bepaalde buurt vreemd geacht wordt. Het gaat in die gevallen om slechts vaag „verdachte” personen en men speelt naar mogelijk gepleegde strafbare feiten. De bepaling uwer verordening sluit van haar toepasselijk-heid ook niet uit de gevallen, waarin men zonder aarzeling van een verdachte in de zin van het Wetboek van Strafvordering kan spreken. Het komt ons dus voor, dat de bepaling iets van het opsporingsonderzoek regelt. Dit nu mag, volgens art. 1 Sv., alleen bij de wet geschieden, want het opsporingsonderzoek is een deel van de straf-vordering. V.

Vraag 142: *Een caféhouder heeft een volledige vergun-ning ingevolge de Drankwet. Na winkelsluitingstijd ver-koopt die caféhouder enige flesjes bier, voor gebruik elders dan ter plaatse. Is deze caféhouder strafbaar voor overtreding der bepalingen van de Winkelsluitingswet? Onder winkels worden verstaan alle open of besloten ruimten waar of van waaruit voorwerpen of stoffen aan het publiek in het klein plegen te worden verkocht of afgeleverd enz. Volgens mij is bier ook een stof. Anderen zijn van mening, dat deze caféhouder niet strafbaar is voor de overtreding van de Winkelsluitingswet, omdat die caféhouder jaarlijks het vergunningsrecht moet be-talen en een winkelier hiervan is uitgesloten. Boven-staande verkoop heeft plaats gehad, voordat het café gesloten moet zijn ingevolge de Politieverordening.*

Wmr. W. J. L. te 's-G.

Antwoord: Een café is een winkel in de zin van art. 1 der Winkelsluitingswet. De bepalingen over de winkel-sluiting zijn dus in beginsel op café's van toepassing. Artikel 3, lid 2, der Winkelsluitingswet bepaalt evenwel, dat o.a. art. 2 dezer wet niet van toepassing is op koffie-huizen, restaurants enz., ten minste voor zover betreft de verkoop van spijsen en dranken voor verbruik ter plaatse. Zie ook art. 5, lid 2, van het Winkelsluitingsbesluit 1941. Verkoop van bier voor gebruik elders dan ter plaatse is dus na het tijdstip van winkelsluiting niet toegestaan. Het al of niet betalen van vergunningsrecht heeft hier-mede niet te maken. V.

Handleiding bij de nasporing van het strafbare feit (Polzer: Praktischer Leitfaden für kriminalistische Tatbestandsaufnahmen) door C. A. Muller, oud-Hoofdinspecteur van Politie te Rotterdam — 4e bij-gewerkte druk — te verkrijgen bij de bewerker, Berg en Dalseweg 72 te Berg en Dal — 140 blz. — Prijs f 1.50.

Het boekje is bewerkt naar het in de titel tussen haakjes vermelde werkje. De inhoud heeft sedert de eerste druk, die naar wij menen in 1922 verscheen, slechts weinig verandering ondergaan. Het maken van afgietsels van voet-afdrukken en het „afnemen” van vingerafdrukken wor-den niet meer beschreven. Daartegenover zijn de aan-wijzingen voor de nasporing van sommige delicten op enkele punten aangevuld.

De handleiding bevat behartigenswaardige wenken. Een enkele opmerking: Op blz. 10 lezen wij, dat op het platte-land de dader bijna nooit een verkeersmiddel tot zijn be-schikking heeft. Deze mededeling scheen ons in 1922 al verouderd. V.

Taalboek ten dienste van Politie-cursussen door F. van Doorn en M. G. Mosies, herzien door H. W. Lichtendahl — 6e druk — Uitg. Schaafsma & Brouwer, Dokkum — 208 blz. — Prijs f 2.90 ingenaaid; f 3.75 gebonden.

In het Algemeen Politieblad van 14 Februari 1948 gaven wij een beoordeling van de 5de druk van dit werkje en noemden het toen een zeer bruikbaar hulpmiddel bij de opleiding. Dat nam niet weg, dat wij voor ons zelf een lijstje van bezwaren tegen het boek hadden opgesteld. Door deze nieuwe druk zijn er daarvan verscheidene uit de weg geruimd. Zo is gelukkig de bespreking van het proces-verbaal in les 9 belangrijk verbeterd. Hetgeen daar in de vorige druk over redenen van wetenschap werd gezegd, was er wel wat ver naast.

In deze bespreking wordt terecht gezegd, dat afkortingen in een proces-verbaal behoren te worden vermeden. In de onmiddellijk hieraan voorafgaande regel hebben de schrijvers zich evenwel zelf niet aan hun aanwijzing ge-houden. En waarom zou men de goed Nederlandse uit-drukking bewijs van ontvangst, die art. 116 Sv. bezigt, in de processen-verbaal vervangen door reçu?

Doordat de schrijvers blijkbaar streng hebben willen

vasthouden aan hun schema van een overtredings-pvb. en daarin de derde alinea steeds beginnen met „dat bleek mij“, zijn zij gekomen tot een uitdrukking als: „Dit bleek mij uit de omstandigheid, dat ik zag...“. Uit een oogpunt van stijl lijkt ons dit minder fraai; het zien is niet de omstandigheid, waaruit iets bleek. Zo zijn er nog wel enkele zinnen, die stilistisch niet door de beugel kunnen. Op blz. 119 b.v. lezen wij: „Het gebeurt wel, dat iemand in geldnood zijn eigendommen verpand of beleent, hoewel dit niet betekent, dat die voorwerpen daardoor vervreemd zijn.“ Wat betekent dat hoewel? En op blz. 173 wordt gesproken van „tijdens de onlangs gehouden kampioenschappen“. Men houdt wedstrijden om kampioenschappen, maar geen kampioenschappen, althans niet in de betekenis van de vermelde uitdrukking. In een taalboek moet uiteraard bijzonder op de zuiverheid van de stijl worden gelet.

In het voorbeeld van een pvb. voor art. 428 Sr. wordt het in brand steken van een schuur als de strafbare handeling vermeld. De gegevens om vast te stellen, dat men met een onroerend goed te doen heeft, ontbreken evenwel: niet elke houten schuur is een onroerend goed.

Uiteraard kunnen wij in deze bespreking niet alle bladzijden kritisch nagaan. Een aantal opmerkingen veroorloven wij ons evenwel nog.

De zin „Op hem die een ander *opzettelijk* van het leven berooft, kan van toepassing zijn het artikel betreffende moord of dood door *schuld*“, op blz. 53, is ons niet duidelijk. Wij kennen trouwens geen artikel „betreffende moord of dood door schuld“. Op dezelfde bladzijde wordt medegedeeld, dat men in iedere zin gewoonlijk maar één werkwoord vindt, dat veranderd kan worden. Bedoeld zal zijn: in een enkelvoudige zin. Op blz. 56 staat, dat men in het meervoud van de onvoltooid tegenwoordige tijd de onbepaalde wijs schrijft. Dit is niet zuiver uitgedrukt en kan tot moeilijkheden leiden, als de leerlingen op blz. 72 in een aantal zinnen de infinitieven moeten opzoeken. De regel, dat men, als men in twijfel verkeert, of een woord met ei of met ij geschreven moet worden, steeds een ij schrijft, zal o.i. in de praktijk niet houdbaar blijken: de leerlingen twijfelen dikwijls bij zo véél woorden.

Op blz. 26 wordt als hulpmiddel voor de keuze tussen u en uw (en op blz. 27 voor die tussen jou en jouw) de vergelijking met mij en mijn aan de hand gedaan. Het bezwaar hiertegen is, dat degene die niet weet, of hij u dan wel uw moet schrijven, in zijn spreken meestal ook geen verschil maakt tussen mij en mijn, doch altijd mijn zegt („Mot je mijn hebbe?“).

Op blz. 35 wordt, nogal apodictisch, gezegd, dat het woord „enigste“ in beschaafd Nederlands niet bestaat. Wij delen deze opvatting beslist niet. Zo schijnen de schrijvers ook de uitdrukking „driedubbel“ fout te achten (blz. 98). Ook hierin zijn wij het niet met hen eens. Taal is geen wiskunde!

Blz. 102 vermeldt: de woorden op eau ziet men (in het meervoud) gewoonlijk in de Franse vorm met x: cadeaux, bureaux. Hieraan hadden wij gaarne toegevoegd gezien: maar het is beter om cadeau's en bureau's te schrijven.

De mededeling, dat wij in kinderen, eieren, kalveren, hoenders dubbele meervoudsuitgangen hebben (blz. 103) kan beter verdwijnen, tenzij tevens uitgelegd wordt, dat kind, ei, kalf, hoen oorspronkelijk hun meervoud vormen door -er en daar nu nog eens -en of -s bij gekregen hebben.

Dat het lidwoord „het“ voor een onzijdig woord in het meervoud „de“ wordt (blz. 130) is een voor Nederlanders

vrij overbodige mededeling. Zij zullen niet in de verleiding komen om „het paarden“ te schrijven.

Inderdaad zijn verscheidene bijvoeglijke naamwoorden vroeger deelwoorden geweest (blz. 108). In de gegeven voorbeelden (het afgebrande huis, de gebroken ruit) zijn de woorden afgebrand en gebroken echter ook tegenwoordig nog deelwoorden, zij het, dat zij in die voorbeelden als bijv. nw. worden gebruikt. Goede voorbeelden zouden geweest zijn: een innemend mens, een afgezaagde mop, de bereden politie.

In de lijst van afkortingen zien wij al. verklaard als: alinea, begin van een nieuwe regel, een weinig inspringend. De leerlingen zullen het woord meer tegenkomen in de betekenis van lid van een bepaling of van een andere tekst. („In de tweede alinea is bepaald...“). D.V. is niet de afkorting van Deo Volento, zoals deze en de vorige druk van het boekje vermelden, maar van Deo Volente. Wij laten het bij deze greep uit de kritische opmerkingen die wij hadden. Men leidt uit de opmerkingen niet af, dat wij ons oordeel over het werkje gewijzigd zouden hebben. Het is zeer bruikbaar voor de opleiding. V.

Verzameling Voorschriften voor Ambtenaren van Politie.

Op deze verzameling, uitgegeven door de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, Paleisstraat 5 te 's-Gravenhage, is het Tweede Supplement verschenen, zijnde een boekje van 134 bladzijden voor de prijs van f 1.75.

De voornaamste voorschriften, die het supplement bevat, zijn het Bezoldigingsreglement 1949 met uitvoeringsbepalingen, het Besluit en de Reglementen Geneeskundige Verzorging, de Geneeskundige Keuringsbeschikking Gemeentepolitie, het Voorschrift Verstrekking Kleding Gemeentepolitie, het Uitkeringsbesluit Eerste Kwartaal 1950 met toelichtende circulaires, het Besluit Opleiding Hogere Politieambtenaren.

Voorts bevat het supplement een systematische inhoudsopgave op de eerste opgave en de twee supplementen, zodat men b.v. onder het hoofd Bezoldiging alle in die drie boekjes te vinden voorschriften over dat onderwerp ziet vermeld. V.

Jaarverslag H.L.O.

Ons werd toegezonden het Jaarverslag van de Nationale Vereniging tot Bevordering van Harmonische Lichaamsontwikkeling over het jaar 1949.

Hieruit blijkt, dat in het jaar 1949 door 5159 personen werd deelgenomen aan de examens voor het H.L.O.-diploma en dat er daarvan 3504, dus bijna 68 pCt., slaagden. Van de 744 deelnemers, die examen deden ten overstaan van gemachtigden bij de rijkspolitie, verwierven er 682 het diploma. Of bij die gemachtigden uitsluitend rijkspolitieambtenaren en omgekeerd of de rijkspolitieambtenaren uitsluitend bij die gemachtigden examen deden, konden wij niet uit het verslag opmaken. De gemeentepolitie vonden wij niet vermeld.

Het verslag is van oordeel, dat, hoewel het aantal kandidaten over 1949 zeker geen reden tot klagen geeft, het doel van de H.L.O. zelfs niet bij benadering is bereikt. De meeste kandidaten nemen, in strijd met de bedoeling, genoegen met het slechts eenmaal afleggen van het examen. Het algemeen percentage van geslaagden (zoals gezegd, bijna 68) geeft geen juist beeld van de geoefendheid van het Nederlandse volk. Tal van gemachtigden examineren n.l. slechts die kandidaten, wier slagen zeker is. Bij een andere werkwijze zijn de uitkomsten belangrijk minder gunstig. V.

IJKWET EN REGLEMENT OP DE MATEN, GEWICHTEN, MEET- EN WEEGWERKTUIGEN 1939

Besluit van 19 Juni 1950 no. 31 (Ned. Stcrt 1950, no. 122), houdende uitvoering van de IJkwet, *Staatsblad* 1937, no. 627, en van het Reglement op de maten, gewichten, meet- en weegwerktuigen 1939.

Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz., enz., enz. Op de voordracht van Onze Minister van Economische Zaken van 8 Juni 1950, Directie voor Wetgeving en andere Juridische Aangelegenheden, no. 30960 W.; Gelet op artikel 11, tweede lid, onder a, van de IJkwet, *Staatsblad* 1937, no. 627, alsmede op de artikelen 18, derde lid, en 21 van het Reglement op de maten, gewichten, meet- en weegwerktuigen 1939;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Artikel 1

Ten aanzien van de individueel gekeurde maten, gewichten en meetwerktuigen, met uitzondering van de glazen maten, de gasmeters en de meetwerktuigen, bedoeld in art. 8, sub 3°, van het Reglement op de maten, gewichten, meet- en weegwerktuigen 1939, vindt herkeuring als bedoeld in artikel 11, tweede lid, onder a, van de IJkwet, *Staatsblad* 1937, no. 627, plaats in het tijdvak van 1 Januari 1951 tot en met 30 September 1952.

Artikel 2

Aan Gedeputeerde Staten der provinciën wordt opgedragen, met inachtneming van artikel 1, voor elke gemeente van hun provincie de data te bepalen, waarop de herkeuring zal geschieden, en deze openlijk bekend te maken.

Artikel 3

Voor de jaren 1951 en 1952 wordt als merk van goedkeuring voor de aan individuele keuring of aan herkeuring onderworpen maten, gewichten en meetwerktuigen, met uitzondering van glazen maten, gasmeters en meetwerktuigen bedoeld in artikel 8, sub 3°, van het Reglement op de maten, gewichten, meet- en weegwerktuigen 1939, vastgesteld de letter t in de kleine staande drukvorm.

Artikel 4

Het merk van goedkeuring, dat in de jaren 1949 en 1950 bij de keuring en de herkeuring van de daaraan onderworpen maten, gewichten en meetwerktuigen is gebezigd, is geldig tot en met 30 September 1952.

Artikel 5

Dit besluit treedt in werking met ingang van de dag, volgende op die zijner afkondiging. De Minister van Economische Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk in de *Nederlandse Staatscourant* zal worden geplaatst. Soestdijk, 19 Juni 1950.

Juliana

WIJZIGING VAN DE DRANKWET

Wet van 7 Juni 1950 (*Staatsblad* no. K 204), houdende wijziging van de Drankwet (*Staatsblad* 1931, no. 476).

De bedoelde wijzigingen zullen worden opgenomen in de Verzameling Wetten ten dienste der politie. De wet treedt in werking met ingang van de tweede dag na die van haar afkondiging. (Uitgegeven 30 Juni 1950.)

284 ALGEMEEN POLITIEBLAD

GENEESKUNDIGE VERZORGING POLITIE

De Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken;

Gezien het schrijven van 16 Juni 1950 van de commissie, bedoeld in artikel 9 van het Besluit Geneeskundige Verzorging Politie, en het schrijven van 2 Juni 1950 van de Salariscommissie ad hoc;

Hebben goedgevonden:

De bedragen, bedoeld in artikel 3, tweede lid, van het Besluit Geneeskundige Verzorging Politie, worden, voor het derde en vierde kalenderkwartaal van het jaar 1950, ter zake van de verrichtingen, gedaan door huisartsen, bepaald op f 5 en ter zake van leveringen van genees- en verbandmiddelen op f 2,50.

Deze beschikking, welke in de *Nederlandse Staatscourant* en in het *Algemeen Politieblad* zal worden geplaatst, treedt in werking op 1 Juli 1950.

's-Gravenhage, 20 Juni 1950.

Afd. Politie, Bur. Jur. Zaken No. 3020.

Afd. Openb. Orde en Veiligheid, Bur. Alg.

en Jur. Zaken No. 7975

De Minister van Justitie a.i.,

J. H. v. Maarseveen.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
Teulings.

De Ministers van Justitie en van Binnenlandse Zaken;

Gelet op artikel 3 van het Besluit Geneeskundige Verzorging Politie;

Hebben goedgevonden:

Artikel I

In het Reglement Geneeskundige Verzorging Politie-A, vastgesteld bij beschikking van 11 April 1949 (*Nederlandse Staatscourant* van 13 April 1949, no. 73), worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In artikel 3, B, onder c, wordt de laatste alinea gelezen: De vergoeding voor specialistische hulp, als bedoeld onder a, bedraagt voor het eerste en tweede bezoek per ziektegeval ten hoogste f 5 per bezoek en voor meerdere bezoeken f 2,50 per bezoek. De vergoeding voor consultatie en klinische hulp geschiedt volgens het tarief, zoals dit ter plaatse gebruikelijk is voor de inkomensklasse, waartoe de betrokkene behoort, met dien verstande, dat voor een consult van de specialist ten huize van de patiënt, op verzoek van de huisarts, de kosten worden vergoed voor ten hoogste f 15 per consult bij een bezoldiging beneden f 4000 en ten hoogste f 20 per consult bij een bezoldiging van f 4000 en hoger. Voor hetzelfde ziektegeval wordt slechts voor één consult ten huize van de patiënt vergoeding verleend.

2. In artikel 3, onder C, vervallen de woorden: „Voor de berekening van de vergoeding wordt het bedrag van de kosten met f 0,10 per recept vermindert.”

3. In artikel 3, onder J, wordt in de tweede alinea achter „f 15 per keer vergoed.” gelezen:

Ten aanzien van elk vervoer wordt door de ambtenaar ten minste f 1 per rit bijgedragen.

4. In artikel 3, onder J, wordt de voorlaatste alinea gelezen:

De vergoeding, als bedoeld in de vorige alinea, wordt uitsluitend verleend voor vervoer van de patiënt zelf, tenzij deze jonger is dan 12 jaar, in welk geval het vervoer van één begeleider mede vergoed kan worden.

Artikel II

In het Reglement Geneeskundige Verzorging Politie-B, vastgesteld bij beschikking van 11 April 1949 (*Nederlandse Staatscourant* van 13 April 1949, no. 73), worden

de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In artikel 3, onder B, wordt de tweede alinea gelezen: Voor meerdere bezoeken per ziektegeval worden de kosten vergoed tot ten hoogste f 3,75 per bezoek.

2. In artikel 3, onder B, wordt de vijfde alinea gelezen: Voor hetzelfde ziektegeval wordt slechts voor één consult ten huize van de patiënt uitkering verleend.

3. In artikel 3, onder C, vervallen de woorden:

„Voor de berekening van de vergoeding wordt het bedrag van de kosten met f 0,10 per recept verminderd.”

4. In artikel 3, onder J, wordt in de tweede alinea achter „f 15 per keer vergoed.” gelezen:

Ten aanzien van elk vervoer wordt door de ambtenaar ten minste f 1 per rit bijgedragen.

5. In artikel 3, onder J, wordt de voorlaatste alinea gelezen:

De vergoeding, als bedoeld in de vorige alinea, wordt uitsluitend verleend voor vervoer van de patiënt zelf, tenzij deze jonger is dan 12 jaar, in welk geval het vervoer van één begeleider mede vergoed kan worden.

Artikel III

Deze beschikking, welke in de *Nederlandse Staatscourant* en in het *Algemeen Politieblad* zal worden geplaatst, treedt in werking op 1 Juli 1950.

's-Gravenhage, 20 Juni 1950.

Afd. Politie, Bur. Jur. Zaken No. 3021

Afd. Openb. Orde en Veiligheid, Bur. Alg.

en Jur. Zaken No. 7975¹

De Minister van Justitie a.i.,

J. H. v. Maarseveen.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
Teulings.

ARBEID IN KOFFIEHUIZEN EN HOTELS

De Minister van Sociale Zaken,

Gelet op het bepaalde bij artikel 12, zesde lid, en artikel 13, vijfde lid, van het Werktijdenbesluit voor koffiehuis- en hôtelpersoneel 1949;

Heeft goedgevonden:

I. aan hoofden of bestuurders van koffiehuisen en hôtels, gelegen in het gedeelte van de gemeente Rotterdam, dat begrensd is door de rivier De Nieuwe Maas, de spoorlijn vanat de spoorbrug over de Nieuwe Maas tot de brug over de Delfshavense Schie, de Spaanse Bocht, de Hudsonstraat en Westkousdijk en de Schiemond, te vergunnen, dat gedurende het tijdvak van 15 Juni tot en met 15 Augustus 1950:

A. in afwijking van het bepaalde bij artikel 5, eerste lid, van genoemd besluit de werktijd van de in deze koffiehuisen en hôtels werkzame arbeiders van 18 jaar of ouder, niet zijnde nachtwaker, toonkunstenaar of een niet in het koffiehuis of hôtél inwonende vrouw, die een huishouding te verzorgen heeft, per dag ten hoogste 2 uren en per week ten hoogste 12 uren meer bedraagt dan in artikel 5, eerste lid, van dat besluit is bepaald;

B. in afwijking van het bepaalde bij artikel 6, tweede lid, van bovengenoemd besluit ten aanzien van de onder A bedoelde arbeiders de arbeidstijd niet door de in dat lid bedoelde rusttijden wordt afgewisseld, onder voorwaarde, dat:

a) tussen het begin en het einde van hun dagelijkse werktijd niet meer dan 14 uren zijn gelegen;

b) hun dagelijkse werktijd wordt afgewisseld door twee rusttijden, elk van tenminste een half uur en één rusttijd van tenminste één uur.

C. in afwijking van het bepaalde bij artikel 7, eerste lid, van bovengenoemd besluit de in dat lid bedoelde wekelijkse onafgebroken rusttijd van tenminste 36 uren niet wordt gegeven aan de onder A genoemde arbeiders, onder voorwaarde, dat de wekelijkse onafgebroken rusttijd voor deze arbeiders ten minste 32 uren bedraagt, in welke rusttijd niet ten minste éénmaal per maand de Zondag geheel behoeft te zijn begrepen;

D. in afwijking van het bepaalde bij artikel 5, derde lid, onder b, van bovengenoemd besluit door vrouwen die een huishouding te verzorgen hebben, op werkdagen

arbeid wordt verricht tussen 20 en 5 uur;

E. in afwijking van het bepaalde bij artikel 5, vierde lid, onder II, van bovengenoemd besluit het einde van de werktijd van de toilet- en garderobejuffrouw wordt gesteld op 2.30 uur.

II. hoofden of bestuurders van de onder I genoemde inrichtingen eraan te herinneren, dat indien van deze vergunning gebruik wordt gemaakt, ingevolge het bepaalde bij artikel 17, tweede lid, van het Werktijdenbesluit voor koffiehuis- en hôtelpersoneel 1949, de op grond van deze vergunning te volgen werktijdregeling moet blijken uit een naast de arbeidslijst of de rooster op te hangen geschrift.

's-Gravenhage, 15 Juni 1950.

Afd. Arbeidersbescherming No. 913.

Voor de Minister,

De wnd. Secretaris-Generaal,
J. H. Klatte.

VISSEN MET EEN AASKUIL IN DE BOTLEK EN DE OUDE MAAS

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening;

Gelet op artikel 34 van het Riviervisserijreglement (Staatsblad 1932, no. 315), laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 26 Februari 1948 (Staatsblad No. I 71);

Heeft goedgevonden:

te bepalen, dat, met afwijking van voor voorgeschreven in de artikelen 12, letter a en 13 van genoemd reglement, wordt toegestaan tot en met 31 December 1950 in de Oude Maas beneden de brug te Spijkenisse en de Botlek, boven de afdamming, te vissen met een aaskuil, mits men voorzien is van een daartoe strekkende vergunning van het districtshoofd.

's-Gravenhage, 4 Juli 1950.

Afd. Visserijen, No. 5616.

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening,

Voor deze:

De Secretaris-Generaal,
Bonnerman.

WIJZIGING BESCHIKKING VERBOD IN- EN DOORVOER VAN PLUIMVEE 1950

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening;

Gelet op de artikelen 4 en 6 van het Voedselvoorzieningsbesluit;

Heeft goedgevonden te bepalen:

Artikel 1

De Beschikking Verbod In- en Doorvoer en Vervoer van Pluimvee (*Nederlandse Staatscourant* van 15 Maart 1950, No. 53), zoals deze laatstelijk is gewijzigd bij beschikking van 17 Mei 1950, no. J 1552 (*Nederlandse Staatscourant* 1950, no. 96) wordt gewijzigd in dier voege, dat in artikel 3, lid 1, het gestelde onder a vervalt.

Artikel 2

1. Het vervoeren van levend pluimvee is verboden, tenzij door of namens het districtshoofd van de Veeartsenijkundige Dienst tot dit vervoeren vergunning is verleend.
2. Het bepaalde in het eerste lid geldt niet indien overeenkomstig het bepaalde in het tweede lid van artikel 2 van de Beschikking Verbod In- en Doorvoer en Vervoer van Pluimvee 1950 door het Hoofd van de Veeartsenijkundige Dienst ontheffing van het verbod van in- en doorvoer is toegestaan.

Artikel 3

Deze beschikking zal worden bekendgemaakt in de *Nederlandse Staatscourant* en treedt in werking met ingang van de dag na die harer afkondiging

's-Gravenhage, 2 Juni 1950.

Afd. Wetgeving en Juridische Zaken

No. J 1801

De Minister voornoemd,
Mansholt.

(Ned. Stcrt. 2 Juni 1950 no. 105).

OPENING EN SLUITING JACHT 1950/1951

De Minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening;

Heeft goedgevonden te bepalen:

1°. dat in het gehele Rijk, behoudens het bepaalde sub 3°, 5°. en 6°:

a. de jacht op de wildsoorten, genoemd in kolom A, is geopend gedurende de tijdvakken, in kolom B naast de namen der wildsoorten vermeld.

Kolom A	Kolom B
<i>Grofwild:</i>	
reebokken	van 24 Juli 1950 tot en met 11 Augustus 1950;
reegeiten	van 2 Januari 1951 tot en met 5 Januari 1951;
<i>Kleinwild:</i>	
patrijzen	van 1 September 1950 tot en met 31 December 1950;
fazantenhanen	van 1 October 1950 tot en met 31 Januari 1951;
fazantenhennen	van 1 October 1950 tot en met 31 December 1950;
houtsnippen	van 1 October 1950 tot en met 31 Januari 1951;
hazen	van 1 October 1950 tot en met 31 December 1950;
korhanen	van 1 December 1950 tot en met 31 December 1950;

Waterwild:

alle soorten ganzen, behalve brandganzen, rotganzen en Canada-ganzen

alle soorten eenden, behalve berg-eenden, eidereenden en krooneenden

alle soorten eenden, behalve berg-eenden, eidereenden en krooneenden

watersnippen	van 24 Juli 1950 tot en met 31 Januari 1951, met dien verstande, dat de jacht over het tijdvak van 24 Juli 1950 tot en met 6 Augustus 1950 slechts is geopend van een half uur vóór zonsopgang tot 8 uur en van 16 uur tot een half uur na zonsondergang;
goudplevieren	van 7 Augustus 1950 tot en met 31 Januari 1951;
	van 15 October 1950 tot en met 15 December 1950;

b. het vangen van waterwild door middel van eendenkooien is toegestaan ten aanzien van de waterwildsoorten, genoemd in kolom D, gedurende het tijdvak, in kolom E aangegeven.

Kolom D	Kolom E
alle soorten eenden, behalve berg-eenden, eidereenden en krooneenden	van 7 Augustus 1950 tot en met 31 Januari 1951;

2°. dat het vangen van waterwild door middel van netten, waarvan het gebruik is geoorloofd, slechts is toegestaan ten aanzien van de in kolom G genoemde waterwildsoorten in de in kolom H daarnevens genoemde provincies en gedurende de tijdvakken, in kolom K daarnaast vermeld.

Kolom G	Kolom H	Kolom K
alle soorten ganzen, behalve brandganzen, rotganzen en Canada-ganzen	alle provincies	7 Augustus 1950 tot en met 15 Februari 1951;
goudplevieren	Groningen, Friesland, Drenthe en Noordholland	15 October 1950 tot en met 15 December 1950;

3°. dat in de Wieringermeerpolder de jacht op fazantenhanen zal zijn geopend van 1 September 1950 tot en met 31 Januari 1951 en die op fazantenhanen van 1 September 1950 tot en met 31 December 1950;

4°. dat in die provincies, waar de zeehonden tot het wild zijn gerekend, de jacht daarop is geopend van 1 September 1950 tot en met 30 April 1951;

5°. dat op de eilanden Ameland en Schiermonnikoog de jacht op reewild niet wordt geopend;

6°. dat in het gehele Rijk de jacht niet wordt geopend op:

a. eenden van welke soort ook, die wegens hun onvolledige bevedering niet in staat zijn tot vliegen;

b. edelherten, damherten, reekalveren (geboren in 1950), dassen, steenmarters, boommarters, otters (waar zij in het Rijk tot het wild zijn gerekend), korhennen, zwanen, brandganzen, rotganzen, Canadaganzen, eidereenden, bergeenden, krooneenden, duikers, kemphanen, wulpen, scholeksters, grutto's, tureluurs, meerkoeten en waterhoentjes.

's-Gravenhage, 1 Juli 1950.

Dir. van de Landbouw, Afd. J, No. 396

(Ned. Stcr. 5 Juli 1950, no. 128).

De Minister voornoemd,
Mansholt.

HULP-OFFICIEREN VAN JUSTITIE

De Minister van Justitie,

Gelet op artikel 42, tweede lid, van het Deviezenbesluit 1945;

Besluit:

a. wederom aan te wijzen als hulpofficier van Justitie ten aanzien van het voorbereidend onderzoek naar de in de artikelen 31 en 32 van het Deviezenbesluit 1945 strafbaar gestelde feiten, zomede naar andere strafbare feiten, welke daarmede in rechtstreeks verband staan:

I. de volgende hoofdamiptenaren, Hoofden van een inspectie der invoerrechten en accijnzen:

S. van den Berg, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Almelo;

J. R. Boonstra, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Winterswijk;

C. D. Fetter, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Nijmegen;

W. F. H. Goedeljee, Hoofdinspecteur van 's Rijks belastingen te Rotterdam;

M. Gonlag, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Breda;

N. V. F. Harmes, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Maastricht;

W. Hoogeveen, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Sittard;

V. F. A. Meij, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Tilburg;

S. F. Monhemius, Hoofdinspecteur van 's Rijks belastingen te Amsterdam;

S. J. Negrijn, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Venlo;

J. Nikkels, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Lobith;

W. J. M. H. Pluymakers, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Kerkrade;

A. H. Simons, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Roosendaal;

J. L. van Veeren, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Vlissingen;

C. H. Versteegden, Hoofdinspecteur van 's Rijks belastingen te Eindhoven;

A. C. Warnsinck, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Enschede;

J. P. Weggemans, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Oldenzaal;
R. W. Zuur, Hoofdinspecteur-titulair van 's Rijks belastingen te Terneuzen;
J. Boéré, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Winschoten;
F. G. de Rijke, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Roermond.

II. de volgende ambtenaren, werkzaam aan een bureau van de Afdeling Douane-recherche-dienst van de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst te Amsterdam:

W. Boer, Verificateur der invoerrechten en accijnzen te Rotterdam;

A. C. W. Edelman, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Rotterdam;

H. J. B. Kruisman, Verificateur der invoerrechten en accijnzen te Enschede;

H. E. J. Mooren, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Amsterdam;

W. F. Oldert, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Nijmegen;

M. O. C. Ooms, Hoofdverificateur der invoerrechten en accijnzen te Amsterdam;

J. M. Wessci, Verificateur der invoerrechten en accijnzen te Nijmegen;

M. Zwemstra, Verificateur der invoerrechten en accijnzen te Rotterdam;

A. M. den Hollander, Hoofdverificateur der invoerrechten en accijnzen te Enschede.

III. de hoofdamtenaar, toegevoegd aan het Hoofd van een inspectie der invoerrechten en accijnzen:

C. J. Nijdam, Inspecteur van 's Rijks belastingen te Amsterdam;

al welke ambtenaren bij onderscheidene beschikkingen van de Minister van Financiën zijn aangewezen als ambtenaar van de Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst te Amsterdam;

b. te bepalen, dat deze aanwijzing, behoudens verlenging, een geldigheidsduur heeft tot 1 Juli 1952.

's-Gravenhage, 24 Juni 1950.

Afd. Politie Bur. Juridische Zaken No. 3025.

De Minister van Justitie,

Namens deze,

De Secretaris-Generaal,

J. C. Tenkink.

WIJZIGING INSTRUCTIE ONBEZOLDIGD RIJKSVELDWACHTER

De Minister van Justitie,

Gelet op artikel 18 van het Organisatiebesluit Rijksveldwacht (Staatsblad No. 241) laatstelijk gewijzigd bij Koninklijk besluit van 17 Juni 1939 (Staatsblad No. 243);

Heeft goedgevonden

de navolgende wijziging te brengen in de bij beschikking van zijn toenmalige Ambtsvoorganger van 19 Januari 1935, 5e Afdeling No. 815 vastgestelde en bij diens beschikking van 10 April 1937, 5e Afdeling No. 1147 gewijzigde Instructie voor de onbezoldigde rijksveldwachters:

Artikel 14 van bovenvermelde Instructie wordt gelezen: „De onbezoldigde rijksveldwachter is bevoegd een karabijn en een revolver of een pistool te dragen, alsmede, na verkregen toestemming van de Minister van Justitie een mitrailleur-karabijn Sten (z.g. Stengun).”

's-Gravenhage, 21 Juni 1950.

Afd. Politie Bur. Rijkspolitie

Juridische Zaken No. 3006

De Minister voornoemd,

Namens deze,

De Secretaris-Generaal,

P. Meijjes, l.-s.g.

GOEDKEURING TYPE AUTOKOPLANTAARN

De Minister van Verkeer en Waterstaat;

Gelet op de Motor- en Rijwielwet, artikel 1, eerste lid, onder p, van het Motor- en Rijwielreglement, artikel 35

quater, eerste lid, onder II, van de Motor- en Rijwielbeschikking en de beschikking van 11 Augustus 1938, afdeling Waterstaatsrecht, no. 442^I (Nederlandse Staatscourant van 15 Augustus 1938, no. 157), gewijzigd bij beschikking van 25 Januari 1939, afdeling Waterstaatsrecht, La. A^I (Nederlandse Staatscourant van 25 Januari 1939, no. 18);

Gezien de ingekomen ambtsberichten;

Heeft goedgevonden:

tot wederopzegging goed te keuren het door de N.V. Internationale Handelmaatschappij „Imeka“, te Amsterdam, ingezonden type van koplantaarn voor motorrijtuigen, voorzien van het ingeschreven handelsmerk Marchal, type-aanduiding: 419, zonder lichtversterker, onder bepaling, dat koplantaarns van dit type voorzien moeten zijn van het Rijksmerkteken: „Rijkskeur-AB“, en dat het handelsmerk, de typeaanduiding en het Rijksmerkteken moeten zijn aangebracht geheel overeenkomstig de wijze, waarop dit is geschied op de twee door de N.V. tot Keuring van Electrotechnische Materialen, te Arnhem, geaarmerkte exemplaren van dit type koplantaarn, met dien verstande, dat deze goedkeuring slechts zal gelden voor die lantaarns, waarin zijn aangebracht gloeilampen van een goedgekeurde soort en voorzien van een Rijksmerk, inhoudende de lettergroep AB.

's-Gravenhage, 22 Mei 1950.

Afd. Waterstaatsrecht No. 23544.

Namens de Minister,

De Directeur-Generaal van de

Rijkswaterstaat,

Bogaerts, l.D.G.

WIJZIGING TELEFOONTARIEVEN

Met ingang van 1 Juni 1950 is in werking getreden het K.B. van 6 April 1950 no. 21, houdende wijziging van het Rijkstelefoonreglement, waarbij verschillende tarieven voor aanleg en abonnement voor de telefoonaansluitingen werden gewijzigd.

Bedroegen voorheen de kosten voor ééns, voor aanleg van een netaansluiting f 6.—, thans wordt daarvoor f 25.— berekend.

Werden voorheen voor aanleg van neventoestellen, schakelaars, extra wekkers en stopcontacten geen kosten voor ééns betaald, thans berekent de P.T.T. daarvoor resp. f 7.50, f 2.—, f 7.50 en f 7.50.

Indien de werkelijke aanlegkosten bovendien een bedrag van f 250.— overschrijden, dan worden de meerdere kosten de aangeslotene in rekening gebracht.

Het is derhalve nog meer dan voorheen geboden, zich af te vragen:

1e. Of in bepaalde gevallen, de aanleg van een telefoon-aansluiting onontbeerlijk is, zodat de kosten daarvoor gewettigd zijn;

2e. of te voorzien is, dat een gevraagde telefoonaansluiting binnen betrekkelijk korte tijd overbodig zal worden, en of in dit geval de kosten daarvoor (voor eens) wel verantwoord zijn,

3e. of bij een onderzoek tot opheffing van een telefoon-aansluiting te voorzien is, dat in hetzelfde perceel binnen betrekkelijk korte tijd (3 à 4 maanden) weder een dienst-telefoonaansluiting nodig zal zijn, waardoor na opheffing der oude aansluiting, voor de nieuwe aansluiting weder een bedrag van f 25.— of meer (voor eens) verschuldigd zal zijn.

Het Hoofd van de

Technische Verbindingsdienst

van de Nederlandse Politie,

Ir. S. G. C. Langendam.

BUREAU CENTRAAL ARCHIEF BIJZONDERE RECHTSPLEGING

Door het Bureau Centralisatie Archief Bijzondere Rechtspleging is overgenomen het archief van de v.m. P.R.A. Alkmaar en van het v.m. Tribunaal Rotterdam, v.m. Tribunaal 's-Hertogenbosch en Alkmaar.

In de gemeenten TILBURG en DORDRECHT bestaat per 1 October 1950 een vacature als chef van het gemeentelijk politiekorps.

De benoeming te Tilburg zal plaats vinden in de rang van hoofdbambtenaar 2e klasse, hetzij als hoofdcommissaris, hetzij als commissaris van gemeentepolitie.

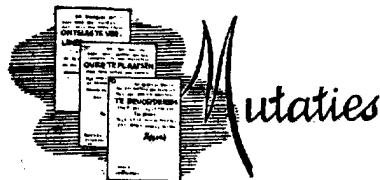
De benoeming te Dordrecht zal plaats vinden in de rang van hoofdbambtenaar 3e klasse als commissaris van gemeentepolitie.

Bezoldiging van beide functies volgens het Bezoldigingsreglement Politie 1949.

Sollicitaties op zegel, gericht aan Hare Majesteit de Koningin, kunnen binnen 14 dagen na verschijning van dit Algemeen Politieblad, worden gezonden naar de Minister van Binnenlandse Zaken, Afdeling Openbare Orde en Veiligheid, Bureau Politie, Binnenhof 19 te 's-Gravenhage.

LEIDEN: Enige agenten. Sollicitanten moeten voldoen aan de eisen, gesteld in het Besluit Aanstellings-eisen Politieambtenaren, reeds bij de gemeentepolitie werkzaam en ongehuwd zijn en in het bezit van het politie-diploma. Sollicitaties binnen 14 dagen na verschijndatum van dit blad te zenden aan de Commissaris van Politie. Persoonlijk bezoek alleen na oproeping.

VELSEN: Enige agenten. Sollicitanten moeten voldoen aan de eisen, gesteld in het Besluit Aanstellings-eisen Politieambtenaren, reeds bij de gemeentepolitie werkzaam zijn en in het bezit van het politiediploma. Sollicitaties binnen 14 dagen na verschijndatum van dit blad te zenden aan de Commissaris van Politie der gemeente Velsen te IJmuiden-Oost.

Bij Kon. Besluit no. 7, dd. 29 Juni 1950 is met ingang van 1 October 1950 aan P. A. M. Preusting en B. G. Meijer eervol ontslag verleend als commissaris van gemeentepolitie in de rang van hoofdbambtenaar 2e klasse te Tilburg respectievelijk hoofdbambtenaar 3e klasse te Dordrecht, zulks onder dankbetuiging voor de door hen als zodanig bewezen diensten.

GEMEENTEPOLITIE

Aangesteld:

HENGELLO (O.): ag A. Beverdam per 1-7-'50.

ZEIST: A3 J. A. Schwantje per 1-1-'47.

Bevorderd:

BRUNSSUM: tot hag de ag J. A. Paulssen per 1-6-'50.

BUSSUM: tot b de hag C. Snel, tot hag de ag J. H. Rouwenhorst per 1-7-'50.

HENGELLO (O): tot A3 de surm R. H. Veendam per 1-7-'50.

HILVERSUM: tot b de hag Th. H. Keijzer, J. Boonstra, J. Hendriks, tot hag de ag J. J. v. d. Schootbrugge, Th. Rebel, G. N. Birkhoff per 1-5-'50.

MIDDELBURG: tot b de hag P. Steen per 1-6-'50.

ROTTERDAM: tot b de hag H. v. d. Gouwe, tot hag de ag A. Welter, K. H. v. d. Graaf, F. Bouter, G. J. G. Eeftink, tot ag de adsp A. T. v. Dijk per 1-6-'50.

TILBURG: tot b de hag M. J. C. v. Roosmalen, tot ag de adsp W. v. Ommen, F. Mathijssen, J. Faes, A. v. Aken per 1-7-'50.

WORMERVEER: tot adj korpschef de b P. L. Mulder per 1-6-'50.

Eervol ontslagen:

APELDOORN: adj L. S. Jacobs per 1-6-'50.

BUSSUM: insp. A. G. A. M. de Wolf, b Z. Kieft per 1-7-'50.

DEVENTER: ag H. Harmsen per 1-3-'50, ag W. Masselink, I. Boersma, hag C. F. D. Westerveld per 1-4-'50, b H. R. Heidema per 8-4-'50.

DORDRECHT: ag C. v. Loon per 16-6-'50; R. Schaasberg, A. P. C. Luca per 1-7-'50.

ADRESWIJZIGING

Werkplaats Politie Technische Dienst der Rijkspolitie te Almelo, van kazerne der Rijkspolitie aan de Vriezenveenseweg te Almelo naar Weverstraat 6 te Almelo. Tel. K 5490-2451.

Woonhuis Chef: Nachtegaalstraat 6. Tel. K 5490-2233.

Rijksspeurhor: geleider Waalwijk

De Districtscommandant der Rijkspolitie te 's-Hertogenbosch maakt bekend, dat de Rijksspeurhondgeleider, de Opperwachtmeester der Rijkspolitie M. A. v. d. VIJVER, ter standplaats Waalwijk, eervol uit de dienst is ontslagen. Als vervanger is aangewezen de Rijksspeurhondgeleider, de Wachtmeester der Rijkspolitie Ph. C. H. SOMERS. (Zie Algemeen Politieblad No. 10 van 20 Mei 1950).

NIEUWE AANSLUITINGEN

Rijkspolitie

Post Rozenburg v. d. Groep Brielle	Rozenburg	K 1869-64
Post Spakenburg v. d. Groep Bunschoten (wnh. P.Ct.)	Spakenburg	K 3499-205
Post Tzum v. d. Groep Wommels, (wnh. P.Ct.)	Tzum	K 5174-281

Politie: Technische Dienst.

Hoofd Politie Technische Dienst

Conferentiekamer	Delft	K 1730-722
Sectie I. Aanschaffingen en Centraal Magazijn:		
Hoofd	Delft	K 1730-122
Bureau Aanschaffingen	Delft	K 1730-122
Beheerder Centraal Magazijn	Delft	K 1730-2013

Centrale Werkplaats

Sectie V: het onderdeel:

Magazijn Boekhouding	Delft	K 1730-2442
----------------------------	-------------	-------------

GEWIJZIGDE AANSLUITINGEN

Rijkspolitie

Groep Tietjerksteradeel (wnh. Gr.Ct.)			
	oud no.		nieuw no.
	Bergum K 5116-334	Bergum	K 5116-292
Groep Landsmeer	Landsmeer K 2908-318	Landsmeer	K 2908-356
Post Werkhorst v. d. groep Staphorst,			
(wnh. P.Ct.)	Meppel K 5520-684	Meppel	K 5220-735

25X1

Next 18 Page(s) In Document Exempt